

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,45

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Μαΐου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 20

ΤΑΞΙΔΙΟΝ ἈΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 156.)

«Οἱ πρῶτοι ἀστρονόμοι, διὰ τὰ παρατηρῶσι τὸν οὐρανὸν δὲν μετεχειρίζοντο τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τῶν ὀφθαλμῶν των. Καὶ αὐτοὶ ὁ τρόπος τῆς παρατηρήσεως διήρκεσε μέχρι τοῦ Γαλιλαίου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ πρῶτος ἀνθρωπος, ὁ παρατηρήσας τὸν οὐρανὸν μὲ τηλεσκόπιον. Πόσον ἐξέχουσιν καὶ διαπεπῆθ ἡσὶν θὰ καταλάβῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ὁ Γαλιλαῖος, ὅταν αἰ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν κερδίζοντες τὴν δόξαν των, ὑποχωρήσουν πρὸ τῶν ἀληθῶν κατακτητῶν, τοὺς ὁποῖους σοὺ ἐδίδαξα, ὅπως εἶνε ὁ Νεύτων καὶ ὁ Γαλιλαῖος!

Πρόσεξε δὲ εἰς τὸς ἰδιοτροπίας τῆς τύχης. Ὁ Γαλιλαῖος, ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς ἀνὴρ, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀνακαλύψεις τόσον ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς μετ' αὐτόν, δὲν δύναται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ τὴν μεγαλῆτερον τίτλον τῆς δόξης του, διὰ τὸ μαγικὸν τοῦ τηλεσκοπίου, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὴν διὰ τὰ ἴσα εἰς τὸν οὐρανὸν πράγματα διατελοῦντα κεκρυμμένα μέχρι τῆς ἐποχῆς του. Τὸ μυστικὸν τοῦ τηλεσκοπίου, ὅχι, δὲν εὗρεν αὐτός:

— Ποῖος λοιπὸν;

— Ὑπερηφάνου! παιδίον τῆς ἡλικίας σου.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοὺ ἐρμηνεύσω ὅλα διὰ μιᾶς, Κωστάκη μου! ἀλλὰ γνωρίζεις κλῶς εἰς τί χρησιμεύουν τὰ τηλεσκόπια. Μεταχειρίζονται αὐτὰ διὰ τὰ βλέπουν τὰ πολὺ μακρὰν πράγματα, ἐνῶ μεταχειρίζονται ἄλλα παρόμοια ὄργανα, τὰ μικροσκόπια, διὰ τὰ βλέπουν μεγάλα τὰ πολὺ πλησίον· ἐννοεῖς δὲ ὅτι

εἰς τὰ μικροσκόπια καὶ τὰ τηλεσκόπια δὲν θέτουσι τοῦ αὐτοῦ εἶδους ὕλους.

— Πρὸ πόσου χρόνου μεταχειρίζονται ταυτὰ ὄργανα;

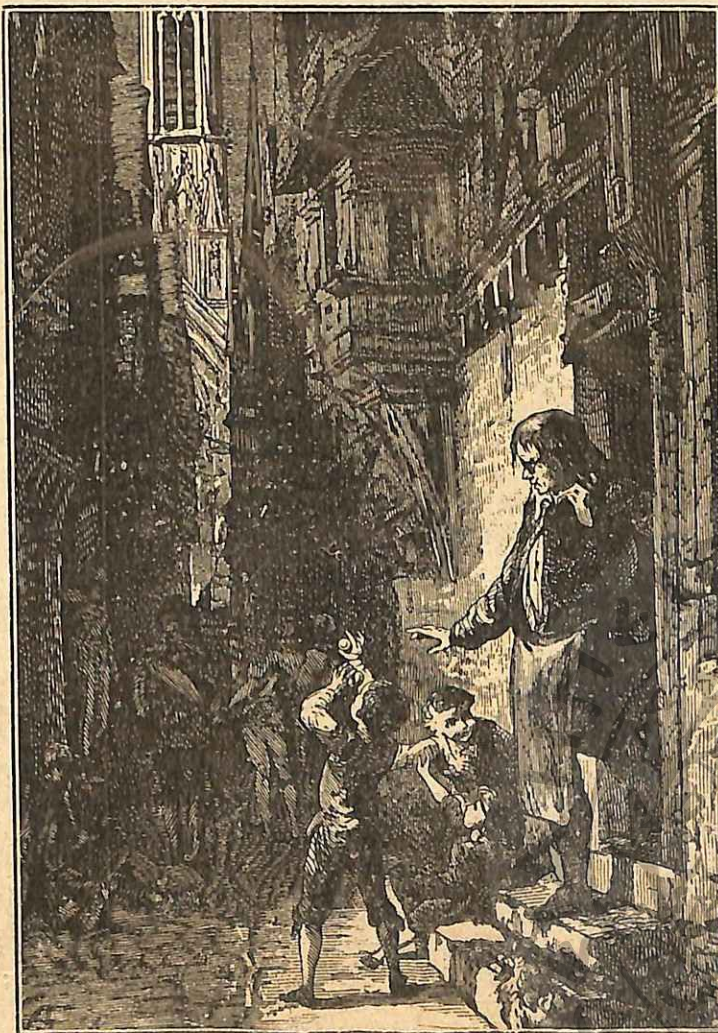
— Φαίνεται ὅτι ἐγνώριζαν αὐτὰ ἀπὸ τοῦ 12^{ου} αἰῶνος· μάλιστα μερικοὶ διατείνονται, ὅτι εἰς τοὺς Κινέζους ὀφείλομεν τὴν ἀνακάλυψιν των. Ἀλλ' ἄφες με νὰ ἐξακολουθήσω.

Λοιπὸν κατὰ τὸ 1609, εἰς ὀλλανδόποις, υἱὸς διοπτροπώλου, διὰ τὰ διασκεδάσῃ, ἔκαμε τὸ ἐξῆς παιγνίδιον πρὸ τοῦ ἔργα-

στηρίου τοῦ πατρός του: ἔθεσε δύο φακούς διαφόρους, τὸν ἓνα πρὸ τοῦ ἄλλου εἰς τινὰ ἀπόστασιν, καὶ παρατήρει δι' αὐτῶν, ὅποτε αἶφνης μὲ μεγάλην του ἐκπληξιν εἶδεν ὅτι, ὅταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔβλεπε τὰ μακρὰν εὐρισκόμενα ἀντικείμενα, ταῦτα ἐπλησίαζον ἐπαισθητῶς. Ἐσπευσε νὰ εἴπῃ τὴν παρατήρησίν του εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ πάντες ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἐξ αὐτῆς· ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησαν περισσότερο. Εὐτυχῶς ὁ θόρυβος διὰ τὸ περίεργον αὐτὸ πρᾶγμα

ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Γαλιλαίου, ὁ ὁποῖος ἤρχισε δι' αὐτὸν ἐκ νέου τὸ παιγνίδιον τοῦ μικροῦ Ὀλλανδοῦ· συγχρόνως ὅμως ἐτελειοποιεῖ ἀδιακόπως αὐτό. Ἐπὶ τέλους κατέληξεν εἰς τὸ νὰ θέσῃ τοὺς δύο φακούς εἰς τὰ δύο ἄκρα σωλήνος, καὶ ἔστρεψε τὸν σωλήνα τοῦτον πρὸς τὸν οὐρανόν· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεκάλυψε τὸ τηλεσκόπιον, ἢ τὴν ἀστρονομικὴν διόπτραν, ὅπως τὴν ὀνομάζουν.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο πολὺ ἰσχυρὰ ἡ πρώτη αὕτη διόπτρα· δι' αὐτῆς δὲν ἐφαίνοντο τὰ πράγματα καλλιτέρα παρὰ μὲ τὰ σημερινὰ διόπτρα τοῦ θεάτρου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὅπως ἦτο ἡ διόπτρα ἐκείνη, ἐδίδαξεν ἀμέσως εἰς τὸ Γαλιλαῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἦτο δυνατόν νὰ μαντεύσῃ. Ἐδειξεν εἰς αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην, ἔχουσιν τὸ σχῆμα τοῦ μηνίσκου, τὸ ὁποῖον ἔχει καὶ ἡ Σελήνη κατὰ τὸ πρῶτόν τῆς. Ἀπὸ παρατηρήσεως εἰς παρατήρησιν, κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πείσῃ ὅτι ὁ Ἐσπερος καὶ ὁ Ἀφγερνὸς

«Ἔθεσε δύο φακούς, τὸν ἓνα πρὸ τοῦ ἄλλου...» (Σελ. 169 στήλ. γ'.)

ἐλάμβανον πάσας τὰς φάσεις τῆς Σελήνης μας, καὶ διὰ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς λόγον, ἐπειδὴ δηλαδὴ παρουσιάζουν πρὸς ἡμᾶς τὸ ἡμισυ μέρος των, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πάντοτε φωτισμένον ἀπὸ τὸν ἥλιον.

— Πρέπει νὰ μοῦ ἐξηγήσης αὐτὰ καλὶτέρα! διότι, Νίτσα μου, δὲν τὰ καταλαμβάνω καλά.

— Ἡ Σελήνη κάμνει τὸν γυρὸν τῆς περὶ τὴν Γῆν εἰς εἴκοσι ὀκτὼ ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι διαιροῦνται εἰς τέσσαρα τέταρτα. Αὐτὸ δὲν εἶνε νέον πρᾶγμα διὰ σέ, ἀφοῦ πάντα τὰ ἡμερολόγια τὸ λέγουν. Καταλαμβάνεις ὅμως ὅτι κατ' αὐτὰς τὰς 28 ἡμέρας, ἄλλοτε μὲν εὐρίσκεται ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ ὁ ἥλιος, ἄλλοτε δὲ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Ὅταν συμβῇ τὸ πρῶτον, εἶνε ἐστραμμένον πρὸς τὴν Γῆν τὸ σκοτεινόν, τὸ ἀφώτιστον μέρος τῆς Σελήνης, καὶ λέγομεν ὅτι ἔχομεν νύκτα σελήνης· τότε δὲν βλέπομεν καθόλου τὴν Σελήνην. Εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν ἔχει ἐστραμμένον πρὸς τὴν Γῆν ὅλον τὸ φωτιζόμενον μέρος τῆς· τότε ἔχομεν πανσέληνον καὶ βλέπομεν ὅλοστρογγυλὸν τὴν Σελήνην.

Καθ' ὅσον δὲ ἡ Σελήνη κάμνει τὸν δρόμον τῆς περὶ τὴν Γῆν, καὶ μεταβαίνει ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε νέα σελήνη, εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε πανσέληνος, τὸ φωτιζόμενον αὐτῆς μέρος παρουσιάζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον· καὶ κατὰ πρῶτον βλέπομεν τὴν Σελήνην ὡς λεπτὸν δρέπανον, ἔχουσαν δηλαδὴ σχῆμα μηνιοειδές, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλατύνεται, ἕως οὗ φανῇ τὸ ἡμισυ τῆς σελήνης· ἀργότερον φαίνεται τὸ μεγαλύτερον μέρος αὐτῆς, καὶ τέλος ὁλόκληρος, ὡς πανσέληνος· ἀπὸ τῆς πανσέληνος δὲ ἔπειτα λαμβάνει πάλιν τὰ ἴδια σχήματα, ἀλλὰ κατ' ἀντίστροφον τάξιν.

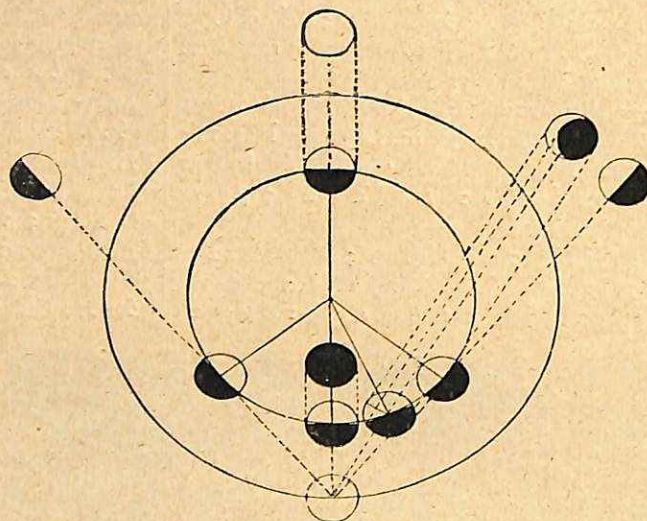
Τὰς μεταβολὰς ταύτας ὀνομάζουν φάσεις τῆς Σελήνης· παρομοίας φάσεις παρουσιάζει ἐπίσης εἰς τὴν Γῆν καὶ ἡ Ἀφροδίτη, καὶ φαίνεται διαφορετικὴ ὅταν ἔχη ἐστραμμένον πρὸς τὴν Γῆν τὸ σκοτεινόν αὐτῆς μέρος, ὅταν δηλαδὴ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ ἥλιου ἐν συζυγίᾳ— ὡς πρὸς τὴν Γῆν γνωρίζεις τώρα τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη, — καὶ διαφορετικὴ ὅταν ἔχη ἐστραμμένον πρὸς ἡμᾶς τὸ φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου μέρος, ὅταν εὐρίσκεται δηλαδὴ ἐν ἀντιθέσει, εἰς τὸ ἄλλο ἅκρον τῆς τροχίας τῆς. Ἀλλὰ τὰς φάσεις ταύτας τῆς Ἀφροδίτης δὲν τὰς βλέπομεν, διότι οἱ ὀφθαλμοί μας βλέπουν αὐτὴν πολὺ μικράν. Ἀλλ' ὁ ἀστρονόμος,

ὁ ὁποῖος βλέπει τὴν Ἀφροδίτην μεγάλῃν διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του, διακρίνει αὐτὴν καὶ μηνιοειδῇ, ὅπως τὴν νέαν σελήνην, καὶ π λ η σ ι φ α ῖ, ὅπως βλέπομεν τὴν πανσέληνον.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἀνεκάλυψεν ὁ Γαλιλαῖος! Τώρα ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς οὐτὸν καὶ ἂς ἴδωμεν τίποτε ἄλλο μετὰ τὴν ὁπτην του.

Τὴν νύκτα τῆς 7ης Ἰανουαρίου 1610 — καὶ αὕτη ἡ ἡμερομηνία εἶνε ἀξιολογούμενος εἰς τὴν ἀστρονομίαν, — ἔκαμε διὰ τῆς διόπτρας του ἄλλην ἀνεκάλυψιν, πολὺ σπουδαιότεραν ἀπὸ τὴν ἀνεκάλυψιν τῶν φάσεων τῆς Ἀφροδίτης.

Παρατήρησον τώρα καλῶς τὸν Δία εἶνε ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει του (*) δὲν ἔχει

Αἱ φάσεις τῆς Ἀφροδίτης.

οὐδένα πλέον ἀντίπαλον εἰς τὸν οὐρανόν, ἀφοῦ ἡ Ἀφροδίτη ἠκολούθησε τὸν ἥλιον εἰς τὴν δύσιν του καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὸν ἑρριζόντα. Νομίζεις ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διακρίνεις κατὰ λαμπρὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα φαίνονται ὅτι τρόπον τινὰ πηδῶν ἀπὸ τὸ σῶμά του· αὐτὰ θὰ τὰ διακρίνης καλλίτερον ἐὰν παρατηρήσης τὸν Δία μετὰ διόπτραν. Γνωρίζεις δὲ τί εἶναι;... Εἶνε σελήνην.

— Τί! σελήνην;

— Νόι, ὁ Ζεὺς ἔχει πέντε σελήνας. Ἡ πλησιέστερά ἀπὸ αὐτὰς στρέφεται εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα χιλιάδων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Δία, ἡ δὲ ἄπωτέρα εἰς ἀπόστασιν 1,860,000 χιλιομέτρων, εἰς ἀρκετὰ μεγάλῃν δηλαδὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν κεντρικὸν πλανήτην. Δὲν χρειάζεται ἰσχυρὸν τηλεσκόπιον διὰ νὰ διακρίνης τοὺς τέσσαρας ἐκ τῶν δορυφόρων τοῦ πλανήτου τούτου, ὡς ποίμνιον περὶ τὸν βοσκόν.

— Αὐτοὺς τοὺς δορυφόρους ἀνεκάλυψεν ὁ Γαλιλαῖος τὴν νύκτα τῆς 7ης Ἰανουαρίου 1610;

(*) Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Ζεὺς ἀνατέλλει περὶ τὴν 7 ὥραν καὶ μεσουρανεῖ περὶ τὸ μεσονύκτιον. Σ. τ. Μ.

— Τὸ ἐμάντευσε. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέρην διέκρινε τρεῖς σελήνας περὶ τὸν Δία· τὴν ἀκόλουθον νύκτα εἰς μαθητῆς του ἀνεκάλυψε τὴν τετάρτην, τὴν δὲ πέμπτην ἀνεκάλυψε πολὺ ἀργότερα, κατὰ τὸ 1892, εἰς ἀστρονόμος ἐν Ἀμερικῇ.

Ἐνθυμήσου ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Γαλιλαίου ἐπίστευον ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἀκίνητος εἰς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου, καὶ τὸν πλῆθος τῶν πεποιθέντων αὐτῇ ἦτο ἐριζωμένη, ὥστε μετὰ εἴκοσι τρία ἔτη ὁ δυστυχὴς Γαλιλαῖος κατεδικάσθη ὡς διδάξας τὸ ἐναντίον, καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀπαρνηθῇ δι' ὅρκου τὰς ιδέας του. Ἡ Σελήνη μας τότε ἐθεωρεῖτο μοναδικὸν ἄστρον εἰς τὸν κόσμον, πλασματικὸν ἐπιτηδες διὰ νὰ ὑπηρετῇ ἡμᾶς. Καὶ ἰδοὺ διὰ παρουσιάζεται πλανήτης, τὸν ὁποῖον ἐνέμιζον ἀξιοκαταφρόνητον ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζον πόσον εἶνε μέγας, καὶ διεκδικεῖ τὸ ἕκτακτον αὐτὸ πρηνόμιον τῆς Γῆς, καὶ ἀκόμη περισσότερον, αὐτὸς θελεῖ νὰ ἔχη οὐχὶ ἕνα ἀλλὰ τέσσαρας δορυφόρους. Ὅπως ἀνατροπὴ τοῦ καλαίου οὐρανοῦ τῶν ἐπτὰ πλανητῶν!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Γαλιλαῖος ἐφώτισεν νὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν· ἐμιμήθη τὸ παράδειγμα τοῦ Κοπερνίκου καὶ ἐφύλαξε τὴν ἀνεκάλυψιν δι' ἐαυτὸν κατὰ πρῶτον. Ἀλλ' ἐγένετο ἀνάγκη ἐπὶ τέλους μετὰ τὸν καιρὸν ν' ἀποκαλυφθῇ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐδόθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἰσχυρὸν διὰ σκαπάνης κτύπημα εἰς τοὺς διαφανεῖς θόλους τοῦ Πτολεμαίου καὶ τὸ κτύπημα τοῦτο δὲν ἦτο καὶ τὸ τελευταῖον.

Ἀλλὰ πρὸ τοῦ νὰ προχωρήσωμεν, ἔχω κατὰ παράδοξον νὰ σοῦ εἴπω διὰ τὴν πλησιέστεραν ἀπὸ τὰς τρεῖς σελήνας, τοὺς τρεῖς δορυφόρους τοῦ Διός, τοὺς ὁποῖους ἀνεκάλυψεν ὁ Γαλιλαῖος. Αὕτη ὀνομάζεται Ἰὼ καὶ ἀπέχει 418 χιλιάδας χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Δία. Ἀδύνατον νὰ διέλθῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν σου περὶ τίνος πρόκειται!

Πόσον νομίζεις χρόνον ἐξοδεύει ἡ Ἰὼ διὰ νὰ κάμῃ μίαν περιστροφὴν περὶ τὸν Δία, ὅπως ἡ Σελήνη περὶ τὴν Γῆν;

— Μοῦ εἶπες ὅτι ἡ Σελήνη εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 364 χιλιάδων χιλιομέτρων, καὶ ἔχω ἀναγνώσῃ εἰς τὸ ἡμερολόγιον ὅτι κάμνει τὸν γυρὸν τῆς εἰς 27 ἡμέρας καὶ 8 περίπου ὥρας. Ἡ Ἰὼ φυσικὰ ἀφοῦ ἀπέχει περισσότερον, θὰ ἐξοδεύει καὶ περισσότερον χρόνον.

— Καὶ ὅμως δὲν ἔχει οὕτως. Ἡ ἀπωτάτη, ἡ εὐρισκομένη εἰς ἀπόστασιν 1,860,000 χιλιομέτρων, ἡ Καλλιστό, ὅπως ὀνομάζεται, κάμνει τὴν περιστροφὴν τῆς εἰς 16 ἡμέρας καὶ 16 ὥρας· ἡ Ἰὼ τὴν ἰδικὴν τῆς εἰς μίαν ἡμέραν καὶ 18 ὥρας, καὶ ἡ τελευταία ἀνεκάλυφθη εἰς εἰς δώδεκα μόνον ὥρας.

— Πῶς εἶνε αὐτὸ δυνατόν;

— Ὁ Ζεὺς, μετὰ τὴν ὁρμὴν μετὰ τὴν

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 161.)

Τὸν ἔκαμαν νὰ πληρώτῃ σκληρῶς τὴν ἐφημέριον εὐνοίαν τοῦ κόμητος τῆς Φλάνδρας· τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποστῇ μυρίας ταπεινώσεις καὶ σαρκασμούς, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατάρθωσαν νὰ τὸν πείσουν νὰ παραιτηθῇ τῶν φιλοδόξων σχεδίων του, ὁ ἀδελφός του τὸν κατηγόρησεν ἐπὶ ἐσχάτῃ προδοσίᾳ, ὡς συνωμοτοῦντα δῆθεν μετὰ τῶν δυσηρεστημένων ὑποτελῶν, ἐναντίον του. Καὶ χωρὶς καὶ νῆκυρση τῆς δικαιοσύνης του, τὸν ἐξέδιωξεν ἀπὸ τὸν πύργον, καταδικάσας αὐτὸν εἰς ἀειφυγίαν.

Ὁ μῆτηρ εἶδε τὸν ἀτυχῆ ἐξόριστον ἀπερχόμενον χωρὶς νὰ δακρύσῃ, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ μίαν λέξιν ἀποχαριστικοῦ, χωρὶς ἐν νεύματι οἴκτου!

Διερχόμενος πρὸ τῆς λιθίνης ἑδρας, ἀπὸ τῆς ὁποίας οἱ ἄρχοντες τῆς Δαμπίερρης εἰδύκαλλον ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, ὁ ἐξόριστος πρὸς στιγμὴν ἐσταμάτησεν:

— Ἐγκαλῶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ζώοντων ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης τῶν νεκρῶν! Τοῦτο εἶπε μόνον. Καὶ οἱ πρόγονοι, τοὺς ὁποῖους ἐπεκαλέσθη, τῷ ἀπέδωκαν δικαιοσύνην, τιμωρήσαντες τὸν πρωτότοκον καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

Παρήλθον ἔτη πολλὰ, ἀλλ' οὐδὲν ἐξήλειψεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς μάμης τὴν φοβεράν ταῖτην ἀνίμνησιν. Κύπτουσα ὑπὸ τὸ τριπλοῦν βάρος τῆς ἡλικίας, τοῦ πένθους καὶ τῆς τύφωσης, συλλογίζεται τὸν προγεγραμμένον οὐδὸν τῆς, περὶ τοῦ ὁποῖου οὐδεὶς τῇ ὁμίλησεν ἔκτοτε.

Καὶ μετὰ ὕψους ὀρθομυῖας, μετὰ συννημένους χεῖρας, στρέφεται πρὸς τὴν Μάγδαν καὶ ἀνυχάζει παραλητικῶς:

— Ὁμίλησε γρήγορα!... Ὁμίλησε μοῦ δι' ἐκείνον... πού σου ἔδωκε τὸ δακτυλίδι.

— Εἶνε τώρα πολλὰ—πολλὰ, χρόνι, ἤρχισε βραδέως ἡ γράϊα. Ἐπερνοῦσα αὐτὸ ἔδω καὶ ἐλθῆτα φιλεξένιν εἰς τὸν πύργον. Μ' ἔδιωξαν σάν σκυλί, καὶ καὶ ὡς ἐγύριζα ἐστὼν κάμπο, κυρασμένη, ἐλκεσινή, ὁ ἄρχοντας τῆς Δαμπίερρης ποὺ ἐγύριζεν ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ πού τὸν ἐπληοίκατο νὰ τοῦ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη, μ' ἐσπρωξέ τὸς δυνατὰ, τὸς ἀγρία, πού ἐπεσα σ' ἐναντὶ τάρου καὶ ἐσπασα τὸ πόδι μου.

«Ἐμείνα ἐκεῖ μέσα ὥρις πολλὰς. Κατὰ νύκτας δὲν ἐφαίνετο νὰ με βοηθήσῃ. Ἐδιψοῦσα, ἔκαγα ἀπὸ πυρετοῦ τὰ αὐτιά μου ἐβούζαν, τὰ μάτια μου ἐθάμπωσαν, ὅταν ἐξαφνὰ ἀκούω μίαν γλυκεῖα φωνὴν καὶ μοῦ μιλῇ μετὰ καλοσύνης...»

«Ἐνός νέου ἦτον κοντὸ μου, καὶ μοῦ ἐσκοῦπιζε τὸν ἰδρώτα ποὺ ἔβρεχε τὸ μετωπὸ μου, καὶ μοῦ ἔδιδε νὰ πῶ...» Ἐπειτα, ἅμα εἶδε πῶς δὲν μπορούσα νὰ περπατήσω, μ' ἐσήκωσε ἐστὶ χεῖρα του,

— αὐτό;, ἕνα; εὐγενής, ἕνας ἱππότης! — μ' ἐπῆρε ὡς τὸ ξενοδοχεῖο ποῦ ἦταν ἐκεῖ κοντά, καὶ εἶπε ἐστὼν ξενόδοχο:

«— Νὰ περιποιηθῇς καλὰ αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Πᾶρε τὸ δακτυλίδι μου· ἄλλο τίποτε δὲν ἔχω· μὴ θὰ σε ἀποζημιώσῃ αὐτὸ καλὰ γιὰ τοὺς κόπους σου καὶ γιὰ τὰ ἐξοδά σου.»

«Ἐφυγε καὶ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸν εὐχαριστήσω. Μὰ ἡ Μάγδα δὲν ξεχνᾷ οὔτε τὸ καλὸ, οὔτε τὸ κακὸ.

«Ἐρώτησα καὶ μοῦ εἶπαν τὸ ὄνομα του: ἦταν ὁ Γουλιέλμος τῆς Δαμπίερρης, ὁ οὐδὸς; σὰς, πού τὸν ἔδιωξαν καὶ τὸν ἀποκλήρωσαν οἱ συγγενεῖς του.»

Ἡ μῆτηρ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της μετὰ τὰς χεῖράς της.

«Ὁρκίσθηκα νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε. Ὅταν πτωχὴ καὶ ἂν φάνωμαι, ἡ φυλὴ μου ὅμως εἶνε μετὰ γάλη, πλοῦσι, καὶ ἂν θέλω, εἰμπορῶ νὰ εὕρω περισσότερα χρήματα καὶ ἀπὸ τὸν πειδὸ μεγάλο πρίγγιπα τῆς χριστιανιστοσύνης!

«Ἐγὼ ἐνέργησα καὶ ὁ Γουλιέλμος τῆς Δαμπίερρης ἡμῶν ἐσεως νὰ ποικτήτῃ μίαν πανπλίαν βασιλικὴν καὶ ἕνα ὠραῖο πολεμικὸ ἄλογο, γιὰ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν κόμητα Βωδουίνο τῆς Φλάνδρας, τὸν προστατῇ του.

«Ἀπὸ μικρὰ καθὼς καὶ ἀπὸ σιμὴ τὸν παρακολούθουσα, τὸν ἐφύλαγα. Εἰς τὸν πόλεμον ἐδείχθη ἡρώας, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνθουσιασθήκε καὶ τοῦ ἔδωκε γιὰ γυαλὸν τὴν κόρη του, τὴ Μαργாரίτα!

— Παιδί μου! ἀνέκραξεν ἡ πυργοδέσποινα, μετὰ κίνημα χαρᾶς καὶ ὑπερφανείας.

«Ἀπὸ τότε τὸν ἔχασα. Ἦταν πλούσιος καὶ εὐτυχισμένος· ἔλεγα πῶς δὲν εἶχε πειρὰ τὴν ἀνάγκη μου. Ἀλλὰ ἡμου ἀπατημένη! Ἐκεῖ ψηλά, ἐστὶν κορυφὴ τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας, ἀπάντησε σάν φεῖδι τὴν πρῶσιάν. Τὸν ἐδολοφόνησαν.»

Ἡ Δέσποινα τῆς Δαμπίερρης κατέπνιξεν ὁλοθυγμόν.

«Ἐἶχεν ἀφίτη χήρα καὶ ἕνα ὄρφαν. Ἀλλὰ μέσα ἐστὶν ἀταξία, ποῦ ἐπροξένησε ὁ θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο, καὶ κανένας δὲν ἔξυψε τί ἀπόβριναν.

«Ἐπέρασαν χρόνια.

«Μὴ μέρη, ἐστὶν Προηγία, καὶ παληοπαῖδα μ' ἐστρωσάν ἐς πέτρες, καὶ μ' ἐσώσαν ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ ἐν ἔμφορῳ παλληκάρου, ποῦ τὸ πρότωπό του καὶ τὰ φερόματά του μοῦ ἐνθύνιταν πολὺ τὸν Γουλιέλμο τῆς Δαμπίερρης.

«Τὸ παιδί ἐδοῦλεν τότε ἕνα μαχαίραδικο. Κυττάζω τὸ χεῖρ του, γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὴν τύχη του, καὶ ὅλες μου ἡ ὑποψίες βεβαιώνονται. Τὸ ἀσπρικό του ἔλεγε πῶς θὰ γίνῃ μεγάλος ἄνθρωπος. «Ἦστερ» ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔμλου πῶς

[Κατὰ τὸν ΑΝΑΞΙΠΕΝ]

οι Φλαμανδοί εσήκωσαν επανάστασι και έκαμαν κόμητα τον έγγονον του Βωδουίνου, τον Γκυ της Δαμπιέρρης, το παιδί του Γουλιέλμου. Μά πως; δεν τα έμαθατε αυτά;

— Όχι.

— Πηγαίνω 'στη Φλάνδρα. Άλλοι-μονό μου! έκεί μου έμελλε να ιδώ το σωτήρα μου 'στα χέρια των έχθρων του! Έτομαζόμουν να τον γλυτώσω, όταν ο ίδιος ο Θεός μου τον έβαλε 'στο δρόμο μου, αλλά πληγωμένο, έτοιμοθάνατο!

— Άχ!

— Τον σήκωσα, τον έβαλα 'στο κάρ-ρο μου, τον έπεριποιήθηκα, του έγιά-τρεψα τες πληγές του... Άλλά πού να τον πάγω; πού να τον κρύψω από τους σκληρούς έχ-θρούς του;

« Έσυλλογίσθηκα τη γιαγιά του 'ήλθα 'στη Βουργονία και στάθηκα 'στην Δαμ-πιέρρη, για να σας 'πώ: Το παιδί του παιδιού σας είνε εδώ. Είνε άρρωστο, αδύ-νατο, χωρίς στέγη, χωρίς ψωμί. Θά τον δεχθήτε, θά τον περι-ποιηθήτε, θά τον προ-στατεύσετε; ή θά τον δώξετε σαν τον πατέ-ρα του; »

Η ευγενής Δέ-σποινα ήγέρθη και έπροχώρησε προς την Μάγδαν, αγωνιάσα:

— Και ή απόδειξις αυτών που λέ-γεις;...

— Δεν την έχω. Οι Σύμβουλοι της Αίλλης έστειλαν τους τίτλους του νέου κόμητος εις τον Βασιλέα της Γαλλίας. Το παιδί όμως που έσωσα και πού σας φέρω, είνε βεβαίωτατα ο Γκυ της Δαμ-πιέρρης' μου το είπαν τα άστρα, και τα άστρα ποτέ δεν λένε ψέματα! Έ-πειτα είμφορείτε να τον ιδήτε, να τον έξετάσετε, χωρίς να του είπητε ποιά είσθε. Έδώ θα είνε εξασφαλισμένος από κάθε κίνδυνο' και άμα γίνη καλά 'στην εντέλεια, και άμα πεισθήτε, τότε κάμετε όπως θέλετε.

— Πού είνε; θέλω να τον ιδώ.

— Δόσετέ μου δυό υπηρέτες να τον φέρωμε εδώ.

Η Δέσποινα της Δαμπιέρρης έφερε την άργυράν συρίκτραν εις τα χείλη. Οι θεράποντες προσέτρεξαν.

— Να κάμετε ό,τι θά σας 'πῇ αυτή ή γυναίκα, διάταξε.

Μετ' όλίγον, έξηπλωμένος επί φορεί-ου, ο νεαρός άσθενής διήρχετο την κι-νητήν γέφυραν.

Φθάσαντες υπό το παράθυρον της πυργοδεσποίνης, όπου ίστατο αναμένουσα,

οι φορείς προς στιγμήν έσταμάτησαν.

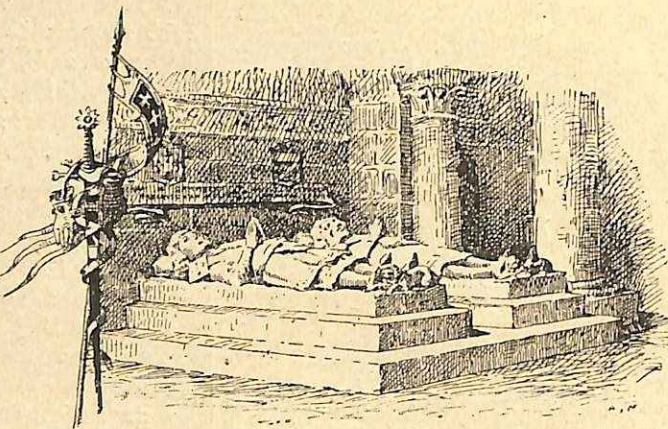
Η μήτηρ ένόμισε τότε ότι ώρθώθη έμπρός της ένδικητικόν το φάσμα του υιού της, και τη έδειξε δια χειρονομίας έπιτακτικής το ώχρον και έξηντλημένον εκείνο όρφανόν.

Και έκραγείσα εις λυγμούς, τῷ ἤνοιξε τās άγχάλας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ο Γωλιτέρος επανήρχετο βραδέως εις την ζωήν. Όλίγον κατ' όλίγον αι αισθήσεις του άφυνίζοντο. Έρχισε να έννοῃ ό,τι τῷ έλεγον και νύναγ'ωρίζη τους περιστοιχίζοντας αυτόν.

Έν τούτοις ή μνήμη του δεν επανήλ-θεν άκόμη' από τās τραγικάς του περι-

« Του έπιθλητικού μνημείου, υπό το όποϊον έκοιμῶντο οι τελευταίοι της γενεάς της. » (Σελ. 162, στ. α'.)

πειτίας, ουδεμίαν διετήρει ένθύμησιν' και αυτό το όνομα Γκυ, με το όποϊον τον έκάλει ή πυργοδέσποινα, τίποτε δεν τῷ υπενθύμιζε. Το παρελθόν είχεν αποθάνη δι' αυτόν, και ούτε ίχνος του έμεινε πλέον εις τον έξησθενημένον έκείνον εγκέφαλον.

Ένόμιζεν ότι άνέκαθεν είχε ζήση εις τον παλαιόν έκείνον πύργον, όπου τα πάντα τῷ εφάνιντο γνώριμα και οικεία' και ουδέν άνεκάλει εις την μνήμη, έκ-τός του προσώπου της μάμης, του έ-σκυμμένου έναγων'ως άνωθεν της κλίνης του.

Είχε συνειθίσι, τσόν να την βλέπη, πλησίον του πάντοτε, κατά τās μακράς ήμέρας του πυρετού και τός άτελευτή-τους νυχτας της άγρυπνίας, ώστε δεν έ-ξεπλάγη όταν την εὔρεν εκεί, συνελθών, και τη έμειδίασεν, ως να την έγνώριζε πρό πολλού.

Ο Άμβρόσιος, ο γέρον ιατρός της ευγενούς οικογενείας, είχε διατάξη να τον άφίσουν εις την κατάστασιν έκείνην της λήθης. Διέγνωσεν άμέσως ότι είχεν ένώπιόν του φύσιν νευρικήν και ευαίσθη-σθητον, και έφροβίτο την άπότομον άφύ-πνισιν της μνήμης, την αίφνιδίαν έπιδρο-μην άνιμνήσεων φοβερών έν τῷ μέσω

της γενικής έκείνης έξαντλήσεως

Άλλως τε και ή Δέσποινα της Δαμ-πιέρρης δεν δυσηρεστείτο δια την κα-τάστασιν τούτην, ή οποία έξήλειφεν όλα τα προηγούμενα και τη απέδιδε τον έγ-γόνόν της, ως εάν ουδέποτε τον είχεν αποχωρισθῇ.

Ούτε άμφέβαλλε πλέον περί της κατα-γωγής του παιδιού. Ναί' ήτο ο έγγονός της. Μήπως δεν είχε το έξωτερικόν, τός έξεις, τούς τρόπους γνησίον ευπατρίδου; Εὔμενής και συγκαταβατικῆς προς τούς υποδεεστέρους, έδέχετο την λατρείαν των άξιοπρεπῶς, με ὕψος άνθρώπου συνειθι-σμένου να κατέχη ανωτέραν θέσιν. Τρυ-φερός και ευλαβής προς την μάμην του, έφέρετο προς αυτήν με όλην έκείνην την λεπτότητα και την ευγένειαν του πα-τρός του.

Όπως έκείνος, ένθουσιάζετο ακούων πολεμικῆς διηγήσεις, ώνειρευετο άθλα, άνδραγαθηματικά ίπποτικά. Ήγε τώρα ζών αληθινῶς ευγενόπαιδος, σπουδάζων υπό τον εφημέριον του πύργου, τον όποϊον έ-ξεπληττε με τās ταχείας του προόδους, εξασκούμενος εις τα όπλα, τελειοποιού-μενος εις την ίππασίαν.

Ψύσει επιδέξις εις όλας τās σωμα-τικὰς άσκήσεις, αι όποϊαι άπετέλουν την βάσιν της άγωγής ενός ευγενούς των χρόνων έκείνων, έκράτει το έξος τελείως με την λεπτήν άριστοκρατικήν του χειρά, και υπό την βαρύναν πανο-πλίαν ήσθάνετο περισσοτέραν άνεσιν, ή όσην άλλοτε υπό το χιτώνιον του έργάτου.

— Άπαράλλακτος ο άρχων Γουλιέλ-μος! έλεγον οι ύποτελεῖς, καταγοητευ-μένοι από το ωραϊόν του έξωτερικόν. Με τη διαφορά μόνον, ότι έκείνον δεν τον ά-κουγε κανείς!

Άπεναντίας, ο Γωλιτέρος ήρκει μό-νον να όμιλήσῃ, δια να συγχωρηθῇ έν παιδίμ, δια να επανορθωθῇ έν άδίκημα, δια νύναίξη ή πυργοδέσποινα άμέσως βαλάντιον και καρδιαν, και να δειχθῇ έπεικική, ευσπλαγχνος.

[Έπειτα συνέχια.] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικόν του Arthur Dourliac.]

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΡΙΘΜΩΝ ΚΥΜΑΤΑ

[Μύθος Αίσώπου.]

Ένας που έζῆτει. φαίνεται, δουλειά, Καθήμενος εις την άκρογιαλιά, Τα κύματα τα γαλανά έμετρουσε.

Μά τάχασε μετρώντας, δυστυχῶς, Και στέκει άπελπισμένος, που ο φτωχός Να τα ξαναμετρήσῃ δεν μπορούσε.

Του λέγει τότε ή Μοῖρα:— Άγαπητέ Τα κύματα που έπέρασαν. ποτέ Δεν θά τα ξαναϊδῆς εις τη ζωή σου.

Λοιπόν τα νέα μέτρα: "Ο,τι περνᾷ Στον κόσμο τούτο δεν ξαναγυρνᾷ Και του κακοῦ χαλᾷς την κεφαλή σου."

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

προς τούς άπανταχού Έλληνόπαιδας.

έν Αύγουστον του παρελθόντος έτους, έδημοσιεύθη εις την «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» αρθρίδιον φέρον την έπιγραφήν «Θωρηκτόν δι' έράνцу παιδίων.» Είς το αρθρίδιον τούτο έγινετο λόγος περί δύο Άμερικανοπαιδων, οἵτινες, ηλεκτρισθέντες έκ του άγῶνος εξ εὔ προ μικροῦ είχεν έξέλθῃ νικήτρια ή Πατρίς των, συνέλαβον την ιδέαν ναποταθῶσι προς όλους τούς συνομήλικας όμοεινούς των, και δια παιδικῷ «παναμερικανικῷ» έρά-νου, να ναυπηγήσωσιν έν θωρηκτόν δια το έθνος των. Η επί-κλησις έγινε ένθουσιωδῶς δεκτή' από πᾶσαν γωνίαν της Άμερικῆς έστάλησαν εισφοραί, το θωρηκτόν έναυπηγήθη, ώνομάσθη «Άμερικανόπαις» και προσεφέρθη εις την Άμερι-κανικήν Πατρίδα. Είς τον έπίλογον του αρθριδίου ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ήρώτα «άν και οι Έλληνόπαιδες δεν θά ήθύναντο να πρά-ξουν κάτι παρόμοιον»

Βαθεῖα ὑπῆρξεν ή έκ του αρθριδίου τούτου έντύπωσις' ή ουχί ρητή και ώρισμένη άλλ' έμμεσος και δοκιμαστική. ως είπεῖν, πρώτασις μας, έτυχεν εὔθως άμέσως ένθουσιωδους ὑποδοχῆς υπό των πολυπληθῶν φίλων της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Δι' έκάστου ταχυδρομείου σωρεία έρωτήσεων έφθανεν εις το Γρα-φεῖόν μας' ώστε δε είχεν επέλθῃ αυτόματος συνεννόησις με-ταξύ των έν διαφορίς επικρατείσις και ήπειροις αναγνωστών της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, μίαν προτροπήν άπέτεινον πανταχόθεν, κοινήν και όμόθυμον: ναναλάβῃ ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ την πρωτεβουλίαν πα-νελληνικῶν παιδικῶν έράνων προς ναυπήγησιν πολεμικῷ πλοίῳ χάριν του έθνους. Τινές έκδίδοντες έν τῷ ένθουσιασμῷ των την απόφασιν, έπισπεύδοντες έν τη ευγενεί των άνυπομονησίᾳ δι' έργων την έκτέλεσιν, απέστειλαν εις το Γραφεῖόν μας τās χρηματικὰς εισφοράς των, άλλοι δε πολλοί άήγγελλον ότι είχον έτοιμους προς άποστολήν τās οικονομίας των, εὔθως άμα τη προκηρύξει του έράνου.

Εὔπιον της τοιαύτης όμοθυμου προθυμίας, ή Διεύθυνσις της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ δεν έδίστασε πλέον' αποβλέπουσα δε, άνεξαρ-τήτως του οιοῦδῃποτε ὕλικου άποτελέσματος, εις την μεγίστην παιδευτικήν σημασίαν του έργου, προεκήρυξε θαρραλέως τον έρανον' άπέτεινε δε προς έκαστον των συνδρομητῶν έγκύ-κλιον, δι' ἧς τούς προσεκάλει ναποστείλωσι την εισφοράν των, ὑποδεικνύουσα εις αυτούς πῶς έπρεπε να έργασθῶσι προς επί-τευσιν του μεγάλου σκοποῦ.

Τότε, έκ της Στερεᾶς και της Πελοποννήσου, έκ των νή-σων του Ιονίου και του Αἰγαίου, έκ της Ρουμανίας, και της Ρωσίας και της Αιγύπτου και πανταχόθεν, όπου πάλλονται ελληνικά καρδιά, ήρχισεν άμίλλα φιλοπατρίας' πυκναί εισέρ-ρευσαν αι εισφοραί εις το Γραφεῖόν μας' δεν ήτο δε μόνον το ποσόν το συγκινούν, — ποσόν άνερχόμενον και εις εκατόν ή και πλείονας δραχμῶς, τίς οἶδε με ποίας οικονομίας συλ-ληθέν και δια ποία παιδικά ζνείρα προορισθέν, — αλλά πρό πάντων ή ψυχική διάθεσις ή άποστολλουσα αυτό' ή ιδέα της ναυπηγήσεως του «Έλληνόπαιδος» έδόνησε τās ευγενεστέρας χορδῆς της καρδίας των' θά έλεγε κανείς ότι κάτι άόριστον και λανθάνον μέσα εις τα στήθη των, εις πόθος άγνωστος και εις αυτούς άκόμη, άφυνίσθη δια μιᾶς και έξεδηλώθη εις

ένθουσιασμόν. Και πᾶσι ωραῖαι, συγκινητικαί φράσεις άνήλ-θον από την καρδίαν εις τα χείλη των, μέχρι της αἰχμῆς της γραφίδος των!

Αναντιρρήτως, άνυπολόγιστος είνε ή παιδαγωγική σημα-σία του έρανου τούτου. Υπάρχουν ιδέαι τινές, αι όποϊαι ευω-διάζουν τās ψυχὰς όταν εισέλθουν εις αὐτάς. Το να προέβῃ εις έαυτὸν ο έλληνόπαις ένα ευγενῆ και όχι προχείρως αλλά μετὰ δυσκολίας κατορθωτὸν σκοπόν, και ναφρασθῇ έλοφύως εις αυτόν, το να καθάρισῃ δια του μεγαλείου του σκοποῦ τούτου τούς πόθους του από πᾶν εὔτελές και παιδαριῶδες, το να γε-μίτῃ την ψυχὴν του με έν ὑπέροχον όνειρον και αυτό να κινή τās σκέψεις του, περί αυτού να έμιλῇ με τούς όμήλικας, με αυτό να κοιμᾷται, το να φανερώνη δι' έργων ἤδη την προς την Πατρίδα άγάπην, και να ὑπεβάλλῃ έαυτὸν εις θυσίαν ὑπέρ αὐτῆς, και να θυσιάξῃ την άμεσον άτομικήν τέρψιν εις τον έωμὸν του έθνικοῦ ιδεώδους — ποία προάσκησις αὐταπαρ-νησίς και φιλοπατρίας, ποία προπόνησις του φρονήματος αληθινῶς Έλληνος!

Άλλ' ή έπιτυχία, ή μᾶλλον ο θρίαμβος του έθνικοῦ έράνου των ελληνόπαιδων, ως φαίνεται έκ του σήμερα δημοσιευμέ-νου πρώτου Δελτίου, δεν πρέπει να περιορισθῇ έντός των όρίων των συνδρομητῶν της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Όπως έν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, όπου έν τούτοις ὑπάρχουσι περιοδικὰ αριθμοῦντα ὑπερδικοσῖας χιλιάδας συνδρομητῶν, προς επίτευ-ξιν του σκοποῦ ο έρανος προσέλαβε χαρκαίτηρα παναμερικανι-κόν, όμοίως π α ν ε λ λ η ν ι ο ς δέεν να γίνη και ο ιδιόκός μας παιδικός έρανος. Τούτο δε όχι μόνον διότι δια των πολ-λῶν εισφορῶν δύναται να συναχθῇ μέγα ποσόν, αλλά και δια την ένυπολानθάνουσαν εις τον έρανον τούτον ιδέαν. Όταν, Θεός εὔδοκούντος, συντελεσθῇ το «Έλληνόπαις», δεν θά είνε μόνον έν ωραῖον πλοῖον, το όποϊον οι άπανταχού Έλληνό-παιδες θά προσφέρουν εις την φιλάτην Πατρίδα, αλλά και μνημεῖον περικαλλές και υπερήφανον της πανελληνίου παι-δικῆς προσπάθειας, ισχυράς και θριαμβευούσης, σύμβολον της ένότητος των άπανταχού της γῆς νεαρῶν ελληνικῶν ψυχῶν.

Από σήμερα λοιπόν άποτετινόμεθα εις πάντας τούς Έλ-ληνόπαιδας. Είνε τόσαι έκαστοῦς χιλιάδαι άνά τās έλληνι-κῆς χώρας και τās ελληνικῆς αἰκινίας, αι δε καρδίαι των, ως έμπροκτός άπεδείχθη, διαθερμαίνονται από τοιαύτην προς την Πατρίδα άγάπην, ώστε άδιστακτως φρονούμεν, ότι το ωραῖον όνειρον δεν θά μείνῃ ως σκιά πόθου εις την χώραν των ωραίων άλλ' άνεκτελέστων όνειρων και των άπραγματικῶν ιδαι-νικῶν, αλλά στερεόν και χαλύβδινον θα διασχίῃ γοργόν και ὑπερήφανον τα κύματα, ή δε γαλανόλευκος από των ιστῶν του θ' αντικατοπτρισθῇ εις την ελληνικήν θάλασσαν. Προς τούτο απαιτεῖται σύντονος ένεργεια και έθνική πάντων των Έλληνόπαιδων συνεργασία. Ο πλούσιος ἄς στείλῃ πολλά, ο ευπορος ὅσα δύναται, άλλ' εὔπορος δεικνός είνε και του πτω-χοῦ ή πενιχρά εισφορά' λαμπρῶς εκπληροῦ το καθήκον του ο προθύμως εισφέρων κατά το μέτρον των πόρων του, έπιδοχι-μαζούσης της συνειδήσεώς του' όταν ή καρδία είνε πλήρης, δεν βλάπτει άν τύχη να μη είνε πλήρες και το βαλάντιον.

Έχομεν την πεποίθησιν ότι το έργον θα άχθῇ έν ένθου-σιασμῷ εις πέρας. Άλλ' εἴτε μέγα, εἴτε μικρόν είνε το πλοῖον, τιμῇ εις τούς Έλληνόπαιδας της πορούσης γενεᾶς, των όποϊων ή φιλοπατρία θα ναυπηγήσῃ και θα προσφέρῃ αὐτὸ εις την Έλλάδα, την παμφιλάτην Πατρίδα.

Εκ μεταφορᾶς Δρ. 906,25	
Λευκίθεα Π. Κλωσίδου, Νοθορωσίσκ.	1,—
Πλάτων Λουκίδης	2,—
Παπαρούα τῆς Πεντέλης καὶ τὰ δύο [ἀδελφάκια τῆς]	6,—
Βασιλικὴ Πετσαρίδου, Τύρναβος.	3,—
Ἀλχηστὶς Καρδουκίδου	5,—
Φωτεινὴ Καραγιαννίδου	2,—
Μορίκα Θεοφίλου, Βύλος.	1,—
Φίλιππος Ἀθ. Ξανθῆ	10,—
Ἀλέξανδρος Ι. Πάντσου	10,—
Ἑλένη Σ. Ρ. Λουκάτου, Ἀργουσίλιον	2,—
Ἀλεξάνδρα Ι. Καραγεωργιάδου, Δε- [μυσσός.	3,20
Κατίνα Ε. Καζάκου, Ἀθήναι.	1,—
Παλλὰς Ι. Ἀσλανίδου	1,—
[Ροστίδου Δρ. 12,15	
Καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς οἱ ἐξῆς:	
Ἀθῆνᾶ Ἀσλανίδου	20,25
Εὐφροσύνη Ἀσλανίδου	20,25
Χριστὸς Ἀσλανίδης	12,15
Γεωργ. Ἀσλανίδης	12,15
Ὀλγα Ἀσλανίδου	8,10
Νικολ. Ἀσλανίδης	8,10
Ἀρτεμὶς Ἀσλανίδου	8,10
ἐν δ' ὧ 101,25	
Ἀγλαΐα Μισιέρη, Τύρναβος.	3,—
Ἀγλαΐα Τσίκου,	2,—
Φανή Κ. Βλαστού, Παρίσι.	15,—
Γεωργ. Δ. Τσακισίδης, Ζάκυνθος.	1,—
Ἀμαλία Γεωργαντῆ.	7,50
Μαρία Θεοτόκη, Κέρκυρα.	5,—
Κατίνα Α. Κωττάκη, Ἀνδρος.	1,—
Μαρία Κ. Παλιμή,	5,—
Ἄννα Κ. Κρισεγγίου,	1,—
Πανοῦλα Ι. Δαχανᾶ, Ἀμφισσα.	5,—
Βασιλικὴ Γ. Δαχανᾶ,	3,—
Αἰκατ. Π. Μαθιού	2,—
Ἰωαν. Ν. Φαρμακίδης, Χαλκίς.	2,—
Πηνελόπη Δούρου, Ναύπλιον.	5,—
Ἀργ. Α. Σαπουνάνης, Πειραιεύς.	3,—
Ἑλένη Σ. Εὐλείδου, Ἀθήναι.	7,—
Ἀνδριανὴ Τζώρτζη.	5,—
Οὐρανία Ι. Μακρῆ, Βόρνα.	2,40
Γεωργ. Παπακωνσταντίνου, Ἀθήναι.	3,—
Ἀγγελικὴ Γ. Κατόπη, Ἀλφειά.	1,—
Ἰωαν. Ρηγόπουλος, Γενεύη.	3,75
Κ. Β. Καλογερόπουλος, Πάτρα.	2,—
Μαρουλὶ Ν. Γουλανδρῆ, Ἀνδρος.	1,—
Ι. Ν. Μαυρομμάτης, Ἀθήναι.	5,—
Τῇ φροντίδι τῶν «Φύγε ἀπ' ἐδῶ», «Ἀνδρείου Κεραλλήνου» καὶ Ἰπ- πότου Γουλιέλμου» ἐσυνάχθη ἐξ 24 ὁμογενῶν μαθητῶν ἐξῆς Σχολῆς τοῦ ἐξωτερικοῦ τὸ πᾶν.	150,—
Εὐτυχία Κ. Λιμπρού, Λαμία.	5,—
Βασιλικὴ Α. Μπάλα, Μπάκρανα.	5,—
Χαρίκλ. Ι. Παρώδη, Σύρος.	2,—
Σταυρ. Σ. Παναγιωτόπουλος, Ζάκυνθος.	1,—
Δ. Α. Χέλμης.	5,60
«Παραλία τοῦ Ναυπλίου».	2,—
Λεων. Ζ. Καμπάνης, Ἀνδρος.	1,—
Παν. Τόλιας.	2,—
Ὀλγα Γ. Φλώρου.	7,50
«Ὀλγὶς ὁ Γριπεύς».	14,—
Αἰκατ. Π. Καρτάσαλη, Κωνσταντῖνα.	7,50
Ἀριστ. Κρουταλλίδης, Ἀλεξάνδρεια.	3,—
Γεώργιος Σ. Αὐρινός.	3,—
«Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς».	15,—
Ἄννα Π. Πετυχάνη, Ρέθυμνος.	5,—
Παραδ. Α. Καραπασαλῆς, Σπρωχόριον.	2,—
«Αὐλάκι τῆς Νισύρου», εἰσφορά ἰδική του καὶ ἐννεα ἄλλων συμβαθητῶν του.	14,—
«Ἡ ἐν Ρουμανίᾳ Ἑνθουσιώδης Ἑλ- [ληνίς.]	4,—
Γεωργ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, Πάτρα.	1,—
«Μανταρίνι τῆς Χίου».	9,—
Θ. Ι. Ἰορδανίδης.	1,30

Εἰς μεταφορὰν Δρ. 1404,25

Εκ μεταφορᾶς Δρ. 1404,25	
Μαρίκα Λοῖζου, Γαλάζιον.	1,30
«Σπασμένος Φεγγίτης».	37,50
«Μικρὰ Ἰατρίσσα».	4,50
«Ἰέα».	2,90
Μερόπη Μαρίνου, Σύρος.	1,—
Βαλασία Ἐλευθεροπούλου.	2,—
Εὐτέρπη Α. Ζησιάνου.	10,50
«Σπαρτιατικὸς Ζωμός».	4,50
«Πησιταῖς Σελήνη».	109,15
Ἀνδρομάχη Ε. Βρεττού, Ἀθήναι.	5,—
Κυριακὴ Κολλάρου.	1,—
Ἀφροδίτη Β. Μελλίδου, Μαϊκόπ.	28,—
Κιουρά Α. Β. Κέρκυρα.	5,—
Δανάη Ι. Γκιών, Ἀθήναι.	2,—
Παυλὶνα Γ. Βοθίλια, Λαμία.	3,—
Ἰωάννα Ε. Παναγιωτίδου.	6,—
Νικ. καὶ Βρασ. Κ. Δεκαβάλλα, Πει- [ραιεύς.]	10,—
«Τακτικοὶ ἀναγνώστει τῆς Διαπλάσεως».	21,—
Ἰσμήνη Κλ. Ζάννου, Ἀθήναι.	12,—
Ἰωαν. Ι. Σουρμελῆς.	10,50
«Κροισίσιος».	7,50
Κ. Τριανταφύλλου, σχολάρχης Λιγυδι- στης, ἐξ ἐράνου τῶν ἐξῆς μαθητῶν του:	
Ν. Κ. Παπαδόπουλος. Δρ.	1,—
Κ. Κολοκοτρώνης.	4,—
Ν. Ι. Καζάμπελας.	1,—
Παν. Γ. Παπαδόπουλος.	1,—
Ν. Ι. Παπαθωμάπουλος.	2,—
Γ. Δ. Δημητρίου.	2,—
Παν. Κοσμάπουλος.	2,—
ἐν δ' ὧ 13,—	
Ἀθῆνᾶ Κασιγέρη, Κωνσταντῖνα.	16,35
Ν. Δ. Ζαχαριάδης, Ἀθήναι.	5,—
Ἑρρίκος Ἰσαακίδης.	1,—
Μινέρβα Χάμπελ.	1,—
«Ἐνα Χωστάκι», εἰσφορά ἰδική του καὶ δέκα ἄλλων συμβαθητῶν του.	63,80
Ἑρμηνεία Γ. Δοβέρδου, Ληζουρίον.	2,—
Ἀλεξάνδρα Γ. Χρηστομάνου, Ἀθήναι.	5,—
Ἑλένη Δ. Βασιλοπούλου, Λαμία.	1,—
«Ἐνας Μυτιληνός».	41,25
Φιλομάχη Γ. Βογιατζίδου, Ἀνδρος.	2,—
«Μιράντα» καὶ «Ἀριεὺ».	10,—
Μαρία Θεοδωρίδου, Λαμία.	2,—
Εὐκαλία Ἐπ. Δηροπούλου, Λαμία.	1,—
Φωφὸς Α. Καθενιώτου, Νέα Μιζέλα.	2,—
Κωνστ. Γ. Παππάς, Μιτ-Γκάμαρ.	16,50
Μιλτ. Α. Ζάννος, Ἀθήναι.	10,—
Κλεαρέτη Ε. Δίπλα, Λευκάς.	1,—
Μ. Θεοδωρίδης.	1,20
Κατίνα Δ. Κωνσταντίνου, Ράμλιον.	6,60
Χρηστὶνα Γ. Βελισσαρίου, Βράβλα.	6,60
Ι. Καβδαλῆς καὶ Ν. Γεωργόπουλος.	7,50
Δ. Εὐσταθίου, Πόρος.	1,—
«Φλοῖσθος τοῦ Εὐλείνου».	2,50
«Εὐρυτος» ἐξ Ἑρζερύου.	12,80
Πέτρος Γ. Καναγκίνης, Ἀθήναι.	5,—
Ἀνώνυμος ἐκ Κερκύρας.	1,—
Αἰκατ. Ι. Οἰκονομίδου, Ἀνδρος.	3,—
«Τρικέφαλος Ὑδρα».	5,80
Ἑλένη Παπαδάκη, Γενεύη.	2,25
«Μύτιλος ὁ Μαργαριτοφόρος».	3,—
«Δελφὶν τοῦ Εὐλείνου».	37,50
«Εὐδοκίος Ἀρματωλός».	12,—
Νικολ. Θεμ. Ἀγκυράνης, Ἀθήναι.	2,—
Ἀγνώστος ἐξ Αἰγίου.	1,—
Γ. Θωμαΐδης, Μάντισσος.	9,60
«Ὁδ. Ἀκρατοπούλου, Λίβερπουλ».	9,75
Ἰπποδάμεια Γ. Παπαδοπούλου, ἐξ εἰσφορῶν μαθητῶν τινῶν τοῦ Ἀ- σκειίου Ἀθηνῶν.	34,—
«Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέου».	6,30
Ἑλένη Τυροφύλου, Βιέννη.	4,20
Ἀνώνυμος ἐκ Μυτιλήνης.	4,50
Μ. Μαυρογορδάτος, Ταϊνάνιον	12,—
Χ. Παχάκης.	8,—
Στ. Τσανίδης.	5,60

Εἰς μεταφορὰν Δρ. 2087,20

Εκ μεταφορᾶς Δρ. 2087,20	
Ἑλένη Π. Οἰκονομου, Κέρκυρα.	5,—
Ἑλένη Γεωργιάδου, Βιέννη.	24,—
Εὐδοκία Α. Κανδύλη, Αἰκατερίνονδρ	21,50
Πορθεναγωγεῖον Ἀσπασίας Σκορδέλη ἐν Ἀθήναις, ἐξ εἰσφορῶν Μαθη- τῶν τῶν ἀνωτέρων τάξεων.	40,—
Δημ. Ν. Τρωάνου, Ἀργοστόλιον.	2,—
«Ἰατρός τῶν Συνδρομητῶν».	16,—
Εὐρυδίκη Μ. Μερίκη.	6,—
Εὐφημία Τζούνη.	5,—
Μαρία Κριεζή.	2,—
Χαρίκλεια Ἀλεξανδρίδου.	1,40
Σοφία Λάγου.	5,—
Θεοδώρα Σεμέ.	5,—
«Μακροτέλεος», «Φιγ-Μο. Δτ.» καὶ «Σκαριδάκι».	25,—
Ἰωάννα Βαρζέλλη.	2,—

ἐν δ' ὧ Δρ. 2,247,10

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΠΙΣΙΟΔΩΝ

«Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἰδρῶτε ταμεῖον ὑπὲρ κατασκευῆς ἀεροπλοίου καὶ τότε θὰ ἴδῃτε ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες δὲν εἶνε κατώτεροι τῶν Ἀμερικανοπαίδων» ὁλίγοις θὰ εἶνε ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν θὰ προσφέρωσιν ὅλοι ἔχουν πατριωτικὸν αἶσθημα.»

★

«Πολὺ μεγάλην ἰδέαν μᾶς ἔρριψες εἰς τὸ μέσον, καὶ νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω ἀνεκτέλεστον, διότι θὰ εἴμεθα ἀξιόμειπτοι τῇ ζήτησιν εἶνε ἔθνικόν καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνεσφίρη ἕκαστος τὴν ὁδὸν του.»

Ἀντιφών.

★

«Ἐχεῖς τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ πατρὸς μου διὰ τὴν λαμπρὰν πρωτοβουλίαν τοῦ νὰ κατασκευασθῇ πολεμικὸν πλοῖον δι' ἐράνου τῶν ἑλληνοπαίδων. Αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σοῦ στείλω καὶ ἐγὼ τὸν ἔρανον μου, καὶ θὰ φροντίσω νὰ στείλω ἐπιστολὰς ὅπου γνωρίζω Ἑλληνόπαιδας. Ὡς, ἂν πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιόν τοῦτο, ὅποια τιμὴ, ὅποια δόξα διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας!»

Πρόεδρος.

★

«Ὁ Ἑθνικὸς ἔρανος ἤρχισε λοιπὸν; τί καλὰ! Ὡς, Διάπλασις, ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου θὰ παρακολουθοῦν μὲ πάλλουσαν καρδίαν τὰς προόδους ἐράνου, ὅστις θὰ φανερώσῃ ἐμπράκτως πόση ἀγάπη ἐγκρύπτεται ἐν τῇ παιδικῇ στήθι τοῦ Ἑλληνόπαιδος γιὰ τὴν ἐνδοξὴν πατρίδα του... Δι' ἐπιταγῆς σοῦ στείλω δρ. δεκαεὶ διὰ τὸν ἔθνικόν ἔρανον.»

★

«Εἶχα γράψῃ εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου ὅτι ἔχομεν κατὰ νοῦν νὰ κάμωμεν ἐν ἀντιτορπιλικὸν δι' ἐράνου τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ δι' αὐτοῦ θὰ ὀνομασθῇ «Ἑλληνόπαις». Εὐθύς ὡς ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν μου ἔπρε τὰς μικρὰς τῆς οἰκονομίας καὶ μοῦ τὰς ἔστειλε. Ἄν καὶ ὀλίγα, τὰ δίδει μὲ ὅλην τῇ τῇ καρδίᾳ» δὲν ἠθέλησε, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τῇ μητέρα τῆς ἡθικῆς νὰ αἰσθαιθῇ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δίδει γιὰ τὴν πατρίδα, τὸ ἐστερήθη δι' αὐτήν. Ὅπως καὶ ἐγὼ ὅσα ἔδωκα τὰ ἐστερήθηκα τὰ εἶχα δι' ἑνα ἀγαλματίον τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου, τὰ ὁποῖα πωλεῖ ὁ Χυτοπούλος, ἐκ πορσελάνης μού ἐκάθισεν εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλὰ εἶπα, διὰ τὴν Ἑλλάδα, δὲν πειράζει.»

Ἐνδοξὸς Καμύλια

★

Μετὰ χαρὰς σοῦ ἐσωκλείω τὴν εἰσφορὰν μου διὰ τὴν ναυπηγίαν τοῦ Ἑλληνόπαιδος μὲ πολλὰς εὐχὰς σοῦ πῖμω τὸ μικρὸν πᾶν εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ σχέδιόν σου, ἀγαπητὴ Διάπλασις νὰ μὴ φανοῦμεν οἱ Ἑλληνοπαῖδες κατώτεροι τῶν Ἀμερικανοπαίδων νὰ μὲν εἴμεθα ὁλίγοι, ἀλλὰ ἡ θέλησις καὶ ἡ ὑπομονὴ τὰ πάντα κατορθώσῃ, καὶ ἡμεῖς, ὅταν θέλωμεν καὶ ἐνεργήσωμεν, θὰ φέρωμεν τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα.

Ναυτοπλοῦ τῆς Ἀνδρῶν.

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 164.)

— Λαμπρὰ ἰδέα, καὶ ὅλα τὴν θέσωμεν ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

Ὁ Δεγκλὴν ἐνύπνευεν ἀμέσως πόσον στρατηγικὴν ἦτο τὸ σχέδιον τοῦ Χαρδουήνου, καὶ ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως συλλογισόμενος τὴν ὁδοῦ τῶν ὁδῶν.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου ἤρχισεν ἀμέσως. Πρωτῶν ἄνευ ἀνίστασαν ὅλοι αἱ μεταλλευτικαὶ ἐργασίαι, ὅλον δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐργατῶν ἔκοπτε ξύλα καὶ ἡτοίμαζε πικρὰς ἀπόστασιν δὲ ἐργατῶν ἐνέπηγεν αὐτοὺς καὶ ἐσημείωνε τὴν μέλουναν θέσιν τῆς καλύβης, ἥτις ἦτο προωρισμένη δι' ἕκαστον ἐκ τῶν κατεῖται τοῦ Μασσαίω.

Εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, αἱ ἐργασίαι ἐπρόχωρουν μέχρι τῆς περιοχῆς τῶν δύο ἀγνώστων κατ' ἀρχὰς αὐτοὶ ἔδλεπον μὲ εἰρωνικὸν βλέμμα τοὺς μαύρους φορτωμένους μὲ πασσάλους ἄλλ' ὅτε τοὺς εἶδον προχωροῦντας εἰς τὸ νερόν καὶ ἐμπήγοντας νέους πασσάλους, τότε ἤρχισαν ν' ἀνησυχοῦν ἐν τούτοις αἱ ἐργασίαι ἐξηκολούθησαν τὴν ἐργασίαν των καὶ περιέφραξαν καὶ πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω μέρη τοῦ ποταμοῦ, δύο ἐκτάσεις ἐδάφους, πλάτους πεντοκοσίων μέτρων καὶ μήκους τεσσάρων χιλιάδων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἡ μικρὰ περιοχὴ τῶν δύο ξένων ἦτο ἐσφηνωμένη καὶ τρόπον τινὰ φυλακισμένη.

Τότε ἤρχισεν ἡ ἐργασία τῆς κατασκευῆς τῶν καλύβων εἰς ἕκαστον διαμέριον ἀνηγερθῇ μία στέγη ἐκ πλεκτῶν βρύων. Ἡ καλύβη τῆς Κοραλίας ἔγεινε μετ' ὀλίγον κορυψώτατον περίπτερον, τὸ ὅποιον ἐστολίσθη μὲ διάφορα ἀνέκλιτρα καὶ καθίσματα ἀπὸ βρύα χρωματιστὰ μὲ ἀνοικτὰ χρώματα.

Καὶ αἱ ἄλλαι καλύβαι ἔγιναν εὐρύχωροι. Καὶ διὰ τὸν Γολιάθ ἀκόμη κατασκευάσθη κατοικίαι, πλησίον τῆς περιοχῆς τοῦ Δάβις ὁ ἐλέφας τὸ ἐνόησεν ὅτι ἦτο προωρισμένη δι' αὐτόν, καὶ μετὰ τὸ λουτρόν του ἐπέστρεφεν εἰς τὴν κατοικίαν του μὲ ὕψος ἰδιοκτητῆ. Δὲν ὑπέφερε τὴν παρουσίαν κανενὸς μαύρου εἰς τὸ διαμέρισμά του, διότι οἱ ἐλέφαντες δεικνύουν παράδοξον ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν μαύρην φυλὴν, ὁ δὲ Γολιάθ εἶχε τὰς προλήψεις του ὅπως καὶ τότε ἄλλοι.

Τούναντιον μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις τῶν φίλων του. Μετ' ὀλίγον συνήλθε νὰ διέρχεται ὅλας τὰς νύκτας εἰς τὴν κατοικίαν του ἐκεῖ ἡδύνατο νὰ λούεται πρωῒαν καὶ ἐσπέραν ὅταν ἤθελε, καὶ νὰ διέρχεται τὰς θερμὰς νύκτας ὁλοκλήρους μέσα εἰς τὸ νερόν, ἐὰν ἤθελε.

Ἡ τοιαύτη δίετις τὸν ὥρελει καὶ τὸν εὐμόρφηεν.

Ἐν ᾧ ὁ Γολιάθ διεσκέδαζεν, ὡς συνήθως, μέσα εἰς τὸ νερόν, ἡ κυρία Μασσαί, ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνχ ἦλθον εἰς τὸ περίπτερον τῆς Κοραλίας. Ἦτο θυμωμένος καιρὸς, διαδεχόμενος σφοδρὰν καταιγίδα βροχὴ ραγδασιότητι εἶχεν ἐξογκώσῃ τὸ ποτάμιον, τὸ ὅποιον ἐκύλιε μὲ ἀσυνήθην πηλασμόν κύματα κίτρινα.

Ἡ κυρία Μασσαί ἤτχολεῖτο εἰς ἐν ἑργόχειρον, ἡ Λίνχ ἐμελέετο τὸ ἀγγλικὸν μὴθημά της, ἐν ᾧ ἡ Κοραλία ὁρῶσα ἐμπρὸς εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς ἐπροσπάθει νὰ ζωγραφίσῃ μίαν γωνίαν τοῦ ὠραίου τοπίου. Ἐξω ἡκούετο μόνον ὁ θόρυβος τοῦ ὕδατος, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, τὰ ὅποια ἀνέλαβον θάρρος μετὰ τὴν καταιγίδα, καὶ ὁ βόμβος τῶν ἀπείρων ἐντόμων τοῦ λειβαδίου εἰργάζοντο οἱ ἐργάται εἰς τὸ μεταλλεῖν, αἱ δὲ κυρίαι ἦσαν μόναι εἰς τὸ μικρὸν περίπτερον.

Ἐξῆς σπαρταχτικαὶ κραυγαὶ ἡκούσθησαν. Ὁρμήσασαι ἔξω, ἔδλεπον πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, δὲν ἐβράδυναν δὲ νὰ διακρίνουν ἕνα ἄνθρωπον, παλοῖοντα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, παρασυρόμενον ἀπὸ τὸ ρεῦμα. Ὅτε ἐξακολουθῶν νὰ κραυγάζῃ, διήλθε πλησίον των, ἀνεγνώρισαν τὸν Δάβις. Ἀγριὸν καὶ ἀπλάνες ἔχων τὸ βλέμμα καὶ τὸ στόμα ὁλάνοιτον, περιστρεφόμενος εἰς τὸ ὕδωρ, ἀνίκανος νὰ κολυμῇται, αἱ δὲ σπαρταχτικαὶ κινήσεις του ἐχειροτέρευον ἄκμην τὴν θέσιν του.

Ἡ κυρία Μασσαί καὶ αἱ δύο νεάνιδες κατελήφθησαν ἀπὸ τρόμον καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν βοήθειαν, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο νεάνιδες δὲν ἤκουε τὰς φωνάς των. Περαιτέρω τριγύρω τῆς ἡ Κοραλία εἶδεν ἑξάμιαν δίνην τὸν παρέσυρε μακρὰν, πρὸς τὴν ἄλλην ὁχθὴν. Τώρα ἦτο ἀδύνατον νὰ τον βοηθήσουν πλέον.

Αἰφνης ἡ ἀπηλπισμένη νεανὶς ἀνέλαβεν ἐλπίδα. Ὀλίγον μακρὰν αὐτῆς διεσκέδαζεν εἰς μέρος γεμάτον ἀπὸ φυτὰ ὕ-

δρόδια, τῶν ὁποίων αἱ μακρὰ ἐπιπλέονσαι ῥίζαι θὰ περιετυλίσσοντο εἰς τὸ σῶμά του καὶ θὰ ἡμπούδιζον ἐντελῶς πᾶσαν κίνησιν του.

Ἡ γενναία κόρη, ἐναγκαλισθεῖσα μὲ τὴν ἑνα βραχίονά της τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου καὶ κλίνουσα πρὸς τὸ παφλάζον ὕδωρ, ἔτεινε τὸ κοντάριον πρὸς τὸν κινδυνεύοντα, φωνάζουσα πρὸς αὐτὸν νὰ προσπαθῇ νὰ κρατηθῇ ἀπ' αὐτὸ ἐν ᾧ διήρχετο. Ἦκουσε τὴν φωνὴν της καὶ ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ κοντάριον δὲν ἐφθάνεν! . . .

Εἰς μάτην ἡπλώε τὸν βραχίονά του οἱ-

«Ὁ Γολιάθ διεσκέδαζεν ὑπερφάνως τὸ ὕδωρ.» (Σελ. 247. στήλ. α'.)

φνιδίως στραφεὶς περὶ αὐτόν, ἐξῆς ἀνίσθη ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὡς νὰ εἶχεν ἐλκύσῃ αὐτὸν ἀόρατος χεὶρ πρὸς τὸν βυθόν. Μὲ ὀφθαλμούς διεσταλμένους ἀπὸ τὸν τρόμον, ἡ Κοραλία ἔμεινε κλίνουσα ἐπὶ τοῦ ρεύματος, περιμένουσα νὰ ἀναφανῇ ὁ πυγόμενος. . . Ἡ κεφαλὴ της ἐφάνη μετ'

κρίνεται μαύρος, όγκος, κινούμενος εις τὸ ὕδωρ. Ἀνεγνώρισε τὸν ἐλέφαντά της καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ φωνὴν παλλομένην:

— Γολιάθ!... Βοήθεια!... Σώσε τον... ἐκεῖ! ἐκεῖ!

Καὶ ἐδείκνυε μὲ τὴν κεφαλὴν της τὸν δυστυχῆ, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ διεκρίνετο ὑπεράνω τοῦ θολοῦ ὕδατος. Εἶχε παύσῃ νὰ φωνάζῃ. Ἦτος ἦτο νεκρὸς ἤδη. Ἀλλ' ὁ Γολιάθ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς ἀγαπῆ τῆς κυρίας του, ἐνόησε τὴν ἐπικλήσιν της, καὶ ἀνυψώσας τὴν προδοκίδα του, ὠσφράνθη τὸν πέριξ ἄερα· ἐπειτα δὲ ἐξέβαλε κραυγὴν εὐχαριστήσεως, καὶ ὁρμήσας εἰς τὸ ποτάμιον, διηυθύνθη ταχέως πρὸς τὸν Δάβιδ· μετ' ὀλίγον δὲ ἐβάδιζε πλέον, ἐκολύμβη, πέριξ δὲ τοῦ ὁγκώδους σώματός του ἐσηματίζετο δυνατὴ δίνη. Χωρὶς διαστογμῶν ὤρμησε πρὸς τὸν παρὰσφηνέντα ὑπὸ τοῦ ρεύματος.

Ἡ κυρία Μασσαί καὶ αἱ δύο νεάνιδες, τρέμουσαι ἐκ τῆς συγκινήσεως, εἶδον ὅτι τὸν ἔφθασεν, ὅτι ἐκολύμβησε στιγμὰς; τινὰς πλησίον του, καὶ ὅτι ἐξέβαλεν ἐξαναπνοὴν τοῦ ὕδατος τὸ σῶμά του πνιγμένου. Τὸ νοήμον ζῶον ἐστράφη θριαμβευτικῶς καὶ διηυθύνθη κολυμβῶν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἀνέμενον. Ὁ Δάβιδ ἦτο ἀναίσθητος, οἱ βραχίονές του ἐκρέμαντο, ἡ κεφαλὴ του ἐταλαντιέτο, ἦτο ὁμοίως πρὸς πτώμα. Ὁ Γολιάθ διεσχίσεν ὑπερηφάνως τὸ ὕδωρ καὶ μετ' ὀλίγον ἀπέθηκεν εἰς τὴν ὄχθη τὸ ἄσχυρον φορτίον του.

— Ὡ, ὁ δυστυχὴς!... Εἶνε νεκρὸς!... ἀνέκραξεν ἡ Λίνα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα πλήρεις δακρύων.

— Ἐλπίζω ὅχι! εἶπεν ἡ κυρία Μασσαί· ἔμεινε πολὺ ὀλίγον κάτω ἀπὸ τὸ νερόν· ἀλλ' εἶνε εἰς μέγαν κίνδυνον. Τρέξετε νὰ φωνάξετε τὸν ἱατρόν, παιδιά μου· ἐγὼ, ἐν τῷ μεταξύ, θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἐννοήσω.

— Μητέρα, νὰ στείλωμεν τὸν Γολιάθ νὰ τὸν εὕρῃ; ὅχι τὸν φέρῃ γρηγορώτερα ἀπὸ μᾶς.

Ἡ κυρία Μασσαί, σήκασα ἐν φύλλον ἀπὸ τὸ τετράστιον τῆς Λίνας, ἔγραψε τὰ ἐξῆς ἐν σπουδῇ:

«Παρακαλεῖται θερμῶς ὁ ἱατρὸς νὰ ἔλθῃ, ἀμέσως μὲ τὸν Γολιάθ. Ἐνας πνιγμένος εἰς τὸ περίπτερον.»

Ἡ Κωραλία χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν ἐνεπιστήθη τὴν μικρὰν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἐλέφαντα, ἐξηγήσασα εἰς αὐτὸν περὶ τίνος ἐπρόκειτο· οὗτος δὲ, ἄρ' οὐ ἐκέφθη ὀλίγον, ὡς εἴαν ἦτο λογικὸν ὄν, ἔτρεξε καλπάζων πρὸς τὸ Μασσαϊχώριον.

— Ἰδέτε τί νοημοσύνην ποὺ ἔχει! ἀνέκραξεν ἡ Κωραλία μετὰ θαυμασμοῦ. Τῷ εἶπα ὅτι δὲν εἴξευρα ποὺ εὕρισκετο ὁ ἱατρὸς, εἰς τὸ μεταλλεῖον ἢ εἰς τὸ χωρίον, καὶ ἄρ' οὐ ἐμυρίσθη καλὰ καλὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν μέρος καὶ πρὸς τὸ ἄλλο, τρέχει εἰς τὸ Μασσαϊχώριον. Ὁ καίμε-

νος ὁ Γολιάθ!... ἂν δὲν εὕρῃ τὸν ἱατρόν, εἴμαι βεβιαὶ ὅτι θὰ φέρῃ τὴν Μαργάρω, ἢ τὸν Λεγκέν.

Ἡ Κωραλία, ἐν ᾧ ὠμίλει, ἔβρεχε, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς μητρός, της, τοὺς κροτάφους, τοῦ Δάβιδ, μὲ ροῦμι, τοῦ ὁποῖου μία φιάλη εὕρισκετο ἐπὶ τοῦ δίσκου τοῦ τείους· ἡ δὲ κυρία Μασσαί, ἀνέβησεν διὰ τῆς βίας τὸ στόμα αὐτοῦ δι' ἐνός μικροῦ κοιλιαίου, τοῦ ὁποῖον ἔθεσε μεταξὺ τῶν συνσφιγμένων ὁδῶν του, ἐπροσπάθησε νὰ τῷ δώτῃ νὰ πῇ σταγόνες τινάς· ἐπειτα, στήριξας ἐλαφρῶς τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ δυστυχούς Δάβιδ, ἐκίνησε αὐτὸ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀναπνοήν, ἐν ᾧ ἡ Λίνα ἐκράτει ὑπὸ τῶν ρωθινῶν του φιαλίδιον πτητικῶν ἀλάτων. Ἐν τούτοις αἱ προσπάθειαι τῶν ἔμεινον ἄνευ ἀποτελέσματος, ἡ δὲ κυρία Μασσαί καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἤρχισαν ν' ἀπελπίζοντο, ὅτε ἤκουσαν δυνατὸν θόρυβον βαρέως πατουμένων κλάδων καὶ χόρτων, καὶ ἀντήχησεν ἡ γνωστοτάτη κραυγὴ τοῦ Γολιάθ εἰς τὸν ἵπτον ἀέρα.

Ἦτο πράγματι αὐτός, φέρον ἐπὶ τῆς ῥάχews του τὸν ἱατρόν, τὸν Λεγκέν καὶ τὴν Μαργάρω, οἵτινες ἔφερον ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἱατρικὰ καὶ καλύμματα.

Αἱ νεάνιδες ἀρῆσασα τὸν Δάβιδ εἰς τὴν φροντίδα αὐτῶν ἀπεσύρθησαν, ἄρ' οὐ παρέλαβον μαζὶ τὸν τὸν Γολιάθ, ὅστις ἀπεδέχθη μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς ἐπαίνους, τὰς θωπείας καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὅποια τῷ ἔδωκαν ἀρθῶς.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

(Ἰδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 1^{ον} φυλ. σελ. 7)

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον, οἱ διαγωνιζόμενοι ἦσαν ἐλεύθεροι εἶτε νὰ συγγράψουν ἐν πρωτότυπον διήγημα, ἢ ἀκοποῦν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθητικῆς τῆς πρὸς τὰ ζῶα ἀγάπης, εἶτε καὶ νὰ μεταφράσῃ ξένον τοιοῦτο, διασκευάζοντες αὐτὸ κατὰ τὰ ἰδικὰ μας ἤθη.

Ἀφ' ἐνός ἡ ἐλευθερία αὕτη, ἡ ὁποία διηυκόλυνε καὶ τοὺς μὴ ἔχοντας πρωτοτυπίαν, ἀλλὰ μόνον καλαίσθησιν ἐκλογῆς καὶ μεταφραστικὴν ἱκανότητα, ἄρ' ἐτέρου τὸ θέμα αὐτὸ τοῦ ζητουμένου διηγήματος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ πρὸς τὰ ζῶα συμπάθεια, αἰσθημα πύλ' ἀνεπτυγμένον τῶν ἐπὶ τὴν τρυφεράν ἡλικίαν.

— συνέτειναν καὶ τὰ δύο εἰς τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ. Διότι καὶ πολλὰ εἶνε τὰ υποβληθέντα διηγήματα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἰς μεγάλην ἀναλογίαν ὑπάρχουν τὰ καλὰ, τὰ δεικνύοντα ἐπίσης. Τοῦτο ἴσως καλεῖται ἄλλος Διαγωνισμὸς μᾶς δὲν ἐπαρουσίασεν ἕως

τώρα, καὶ πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν ὅλους τὴν ἐν Ἀθήναις Ἑταιρείαν πρὸς προστασίαν τῶν ζῶων, ἡ ὁποία διὰ τῆς Προκηρύξεώς της ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐπιτευχθῇ τὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψὴν ὠραία αὐτὰ Ἀποτελέσματα.

Ἐννοεῖται, ὅτι εἰς ἀνωτέρων θέσιν ἔρχονται ἐν γένει τὰ μεταφρασμένα καὶ διασκευασμένα διηγήματα. Νομίζω, ὅτι καὶ τὸ διήγημα τῆς Ζωῆρας Φλογό, τὸ καλλίτερον πάντων, εἶνε μίμησις. Ἀπὸ τὰ πρωτότυπα, μὲ ἤρρεσε περισσότερον τὸ διήγημα τοῦ Νίκου ΚΒερροπούλου, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ρυθμικὴν του γλῶσσαν καὶ τὸ ποιητικόν του ὕψος ὑπενθυμίζει πολὺ μερικὰ διηγηματικά, τὰ ὁποῖα ἔχει γράψῃ ὁ κ. Ἰωάννης Καμπούρογλος. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του ὑπέθεσιν, ὁ ἀνέφερω καὶ τὸ πρωτότυπον διήγημα τοῦ Ψάλλτου τῶν Δασῶν· εἶνε ἡ συγκινητικὴ τὰ ἐξιστορία ἐνός οκύλου, καὶ βεβαίως θὰ ἤρχετο εἰς πολὺ ἀνωτέρων θέσιν, ἂν ἦτο καλλιτέρως γραμμένον.

Διὰ τὰ ἄλλα, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμω ἰδιαιτέρον λόγον, διότι εἶνε πολλὰ. Καὶ ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὴν κατὰ τάξιν.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζωηρὰ Φλόξ. [12 Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Νίκος Κ. Βερόπουλος [10 Ε] — Κεραυνός [10 Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Πηνελόπη τῆς Ἐρήμου [9 Ε] — Δυσόχαρτον. [9 Ε] — Δὸν Κολοκύνθας Πάτερας [8 Ε].

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Σμυρνηπούλα [7 Ε]. — Βαρδαλαμπούμπας [7 Ε]. — Κόκκυξ τῶν Τεμπῶν [6 Ε]. — Ναυαρχὸς τοῦ Πόρου [6 Ε]. — Ψάλλτης τῶν Δασῶν [6 Ε]. — Φουσκοθαλασσιὰ [5 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2 Ε] εἰς ἑκάστον): Χρυσόροδος Πακτωλός. — Γεώργιος Δ. Κουμάνταρος. — Νεφελώδης Οὐρανός. — Γεώργιος Δ. Μασίνος. — Συναχωμένος Ποντικός. — Βίγλα. — Αὐγερινός. — Ταχυδρόμος Περιστερά. — Γλυκύλαος Ἀρδύων. — Δίμνη Μαρμαίτης. — Ἀσπροποταμίτης. — Ἐθνικός Ὑμνος. — Μενεξεδένια. — Τύρινος. — Γουλιέλμος Τέλλος. — Ἀσκληπιάδης. — Στ. Κ. Σταμάτης. — Μυστικὴ Φωνή. — Θεαγέννης. — Ἰσημερινός τοῦ Κόσμου.

Καλὰ διηγήματα ἔστειλαν καὶ οἱ ἐξῆς (ἀπὸ [Ε] εἰς ἑκάστον).

Δημόσιος Βώλου. — Ἰωάννης Παρίσης. — Βλαχοπούλα. — Θησεύς Πίνδης. — Σπαφιόκι. — Φίγμου-Δῆ. — Ἰωάννης Κατσαρῆς. — Νικόλαος Γ. Νικολοῦδης. — Θεραπειὴ τῶν Μουσῶν. — Πικραμένη Καρδούλα. — Λοξία. — Γλυκεῖα Καρδία. — Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας. — Ἀρχιναυάρχος Θεμιστοκλῆς. — Καλὸς Ὀρίσας. — Ἑλληνικὸν Τορπιλλοῦδον. — Κόδρος. — Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου. — Α. Σπυρόπουλος. — Ἀντιγόνη Δαμάσκου. — Πενθοῦσα Καρδία. — Ναυτοπαῖς. — Τυδεύς. — Ρίον. — Ἀναμένο Σπίρτο.

Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, τὸ ὄνομα τῆς Ζωῆρας Φλογό

ἀνεκρίθη εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν Ἑταιρείαν πρὸς Προστασίαν τῶν ζῶων» διὰ νὰ ἐκδοθῇ τὸ ἐντάλμα, δυνάμει τοῦ ὁποῖου ἡ βραβευθεῖσα θὰ εἰσπράξῃ ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς Ἑταιρείας δραχμὰς 25, τὸ ὅρισθαι χρηματικὸν ὅλον.

Εἰς τὸ προσεχές θὰ δημοσιευθῇ τὸ βραβευθὲν διήγημα, κατόπι δὲ καὶ ἐν ἡ δύο ἐκ τῶν ἐπαινέθεντων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμὰ τῆς μικρᾶς Ἰωάννας παραπονεῖται πρὸς τὸν σύζυγόν της:

— Εἰς αὐτὸ τὸ ταξίδι, δὲν μου ἔφερες καὶ μίαν κατὶ τί, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια!..

Καὶ ἡ μικρὰ Ἰωάννα:

— Μαμμά, μὰ δὲν ἔχεις δύο ζευγάρια γυαλιὰ; γιὰτὶ νὰ σοῦ φέρῃ καὶ ἄλλα;

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Χάσι [Ε]

Εἰς τὸ τραπέζι:

Ὁ Νίκος: — Ἰδές, μαμμά, τί πολλὰ μυαλὰ ποὺ ἔχει τὸ βωδὶ!

Ἡ Μαμμά: — Καὶ μόνον αὐτὰ, παιδί μου; ἔχει πολὺ περισσότερα ἂν αὐτὰ ποὺ βλέπεις ἐντὸς πιάτου...

Ὁ Νίκος: — Μπᾶ! καὶ το λέγουν ἀκόμη βωδὶ;!!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Καϊάφα.

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ἡ διδασκάλισσα ἐρωτᾷ τὴν μικρὰν Μαρίαν:

— Σεύρεις διατὶ εἶνε ἔνδοξον τὸ Μεσολόγγιον;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπαντᾷ ἐκείνη. Διότι βγάλει οὐγοτάραχο.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πενθοῦσας Καρδίας.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΝΑ καὶ τὰ ὠραία πρωτομαγιάτικα γράμματα τῶν φίλων μου... Μὲ πόσῃ καλαισθησίᾳ τὰ ἔχουν ἀνθοστολή, καὶ πόσον εὐωδιάζουν ἀπὸ ἀγάπην καὶ τρυφερότητα! Τὴν εὐμορὴν ποὺ εἶνε ἐκείνη ἡ γιρλάντα ἀπὸ ζωγραφιστὰ ἄνθη καὶ ἀπὸ μεταξωτὰς κορδέλλας, ποὺ περιβάλλει τὸ γράμμα τῆς Εὐφροσύνης Δίμ. Προσάλεγε! Τὴν χαριτωμένην οἱ πανέμορφη καὶ τὰ φιογκάκια τῆς Δημόκριδος Βώλου! Καὶ ὅσον διὰ τὸ μπουκετάκι, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλγερινὸς ἔχει ἀπλῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρωτομαγιάτικον ποιημάκι του, αὐτὸ πλέον εἶνε σωστὸν καλλιτέννημα! Ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω; Ἐστὶ εἶνε στολισμένα τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σημερινὰ γράμματα, καὶ ἀρκοῦμαι νὰ εὐχαριστήσω ὅλους μαζὶ τοὺς φίλους μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἠτοίμασαν τόσας ὠραίας Πρωτομαγιάς. Καὶ τοῦ χρόνου, καλὰ μου παιδιὰ.

Ἑλληνικὴ Φουστάνελλα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Καὶ τώρα, μὲ τί λέξεις νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰς θαυμαστικὰς αὐτὰς γαρίδες, εἰς περιλήψεις γάμπαρες τῆς πατρίδος σου, ποὺ εἶχες τὴν καλοσύνην νὰ μου στείλῃς; Ἡ καλὴ μητέρα σου πρέπει νὰ δεχθῇ συγχαρητήρια διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον τὰς παρεσκεύασες, διότι ἔλασαν εἰς ἀρίστην κατάστασιν, νοπόταται καὶ εὐωδέσονται. Σοῦ λέγω δὲ ὅτι δὲν τὰς ἔφαγα μόνον. Ἀρ' οὐ τὸ δῶρον ἦτο τῆς Διαπλάσεως, ἔστειλα εὐθὺς εἰς ὅλους τοὺς ἐν Ἀθήναις συνερπάτας μου, ἦσαν δὲ τόσον ἄφρονες! — καὶ ἔτσι, εἰς πολλὰ τραπέζια συγγένων ἔγιναν προποσεῖς εἰς ὑγείαν σου. Σ' εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, σ' εὐχαριστοῦν μαζὶ μου ὅλοι, σ' εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ ἡ Κική διὰ τὰ πολλὰ καὶ σπάνια γράμματα.

Νὰ καὶ ἡ Μιμῆζα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν! Καὶ βέβαια, ποῦ νὰ εὐκαιρήσῃ νὰ μου γράψῃ μὲ

μέρους τοῦ Ἀσπροποταμίτου. Τὶ συχνὰ ποῦ μου γράφει ὁ ἀγαπητὸς μου αὐτὸς φίλος! Καὶ σημειώσατε, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ του δὲν ὁμοιάζουν μὲ μερικὰς — μερικὰς, ποὺ ἀρχίζουν μ' ἐρωτήσεις καὶ διαβεβαιώσεις περὶ ὑγείας καὶ τελειοῦν μὲ δύο καὶ τρεῖς σελίδας ἀσπασμῶν καὶ πληροφοριῶν. Ὅχι! τὰ θέματα τοῦ Ἀσπροποταμίτου εἶνε πάντοτε ἐνδιαφέροντα. Εἰς μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του π. χ.: μοῦ περιγράφει τὴν ἀναστατάσιν, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ἡ πυρκαϊὰ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πυρκαϊᾶς μιᾶς σκαιοσποθῆκης. Εἰς ἄλλην, ἀποδεικνύει διὰ πολλῶν ἐπιχειρημάτων, ὅτι ὁ Ἀγγλος τοῦ Ἀνατὶ ἐξωγράφισέ ποὺ καλὰ τὴν πονδύγαν, καὶ δὲ ὁ ὑπὲρ τῆς πταίει ποῦ δὲν τὴν ἐνόησεν. — Ὡς πρὸς τὸ κοινὸν ψευδώνυμον, πρέπει νὰ μὴ στείλῃ μίαν δραχμὴν καὶ νὰ ἐκλέξῃ ὅπου θέλει ἐκ τῶν προτεινομένων. Διὰ τὸ τετράδιον δὲν ὀρεῖται τίποτε.

Κόρη τῆς Ἀχαΐας [Ε] μοῦ ἤρρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, ἡ μελαγχολικὴ καὶ παιδρὰ συγχρόνως, διότι καθὼς λέγεις, αὐτὴ εἶνε ὁ κόσμος. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις περὶ τῶν Ἀθ. Περιπάτων. Καὶ τὸ ἀρελὸς πρωτομαγιάτικον ποιημάκι σου, ἂν καὶ ἔχῃ μίαν ὁμοιοκαταληξίαν ποῦ δὲν πηγαίνει πολὺ, — ἐννοεῖς ποῖαν; — αἰτεῖται νὰ τὸ ἀντιγράψω!

Στὴν Διάπλαιν τῶν Παίδων Ὅπου γράφει καὶ ὁ Φαίδων Ἀθηναϊκοῦς, ἐκείτους Καὶ ὠραίους Περιπάτους. Ποῦ μὲ τέρψιν τοὺς διαδίδω. Καὶ δὲν παύω νὰ θαυμάζω, — Στέλλω ἄπειρα φιλιὰ διὰ τὴν Πρωτομαγιά.

Εὐγε, Πλησιφαῆς Σελήνη, [ΕΕ], ἀμπερὴ ἡ ἐπιστολή σου ὑπὸ πᾶσαν ἐπὶ μὴν, καὶ σε συγχρόνως διὰ τὴν τετράμηνον σιωπὴν, ἀρ' οὐ σήμερον μὲ ἱκανοποίησες μὲ τὸ παραπάνω... Καὶ ἄλλοι φίλοι μου μὲ ἔγραψαν ὅτι τοῖς ἐστάλη ὡς δέγμα ἡ «Γαίη Μελίσα». Τὶ συμβαίνει δὲν εἰς ἐξέτασιν ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν σέβιν μὲ αὐτὸ τὸ περιοδικόν, οὐτε μὲ κανὲν ἄλλο.

Νομίζω, Ἐξορίστε Ἀρματωλὲ [ΕΕ], ὅτι κάποιον ἐβδομάδα εἶχα ἐμπρὸς μου δύο ἐπιστολάς σου, καὶ ὅτι μόνον εἰς τὴν μίαν σοῦ ἀπήντησα· ἡ ἄλλη θὰ ἦτο βέβαια αὕτη, τὴν ὁποίαν ὀργηθεῖς ὡς χαμένην, καὶ ἡ ὁποία μόνον καθυστέρησεν. Ὡς πρὸς τὰ παραπάνω σου περὶ καθυστέρησεως καρτῶν κτλ. μοῦ φαίνονται πρόωρα· περιμένε διότι καὶ θὰ λάβῃς, δὲν γίνεταί. Ἐκτὸς ἂν συμβῇ κανὲν ταχυδρομικὸν ἀπρόοπτον...

Δὲν ἔξευρα, Ἐθνικὸν Ὑμνε [Ε], ὅτι εἶνε τὸσον ποιητικὸν τὸ ἔργον τοῦ φωτογράφου ἐρασιτέχου. Ἀλήθεια, κλεισμένοις μέσα εἰς τὸ σκοτεινὸν δωμάτιον, μὲ τὸ κόκκινον φαναράκι ὡς ἀλχημιστὴ τοῦ μεσαίωνα, θὰ ἔχῃ πολλὴν συγκίνησιν· ἀλλ' αὐτὸ, ἐννοεῖται, δὲν κάμνη τὴν ἐμφάνισιν μόνον του, καὶ ὅχι διὰ φωτογράφου ἐξ ἐπαγγέλματος, ὅπως κάμουν μερικοὶ ἐρασιτέχναι· εἶνε. Εἰς ἄλλον Διαγωνισμὸν φωτογραφίας, ἐλπίζω νὰ μου στείλῃς ἔργα τῆς μεγάλης σου καὶ θαυματουργοῦ μηχανῆς.

Ἐθνικὴ Ἐορτὴ (Κ. Γ. Σ) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, καὶ σε δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς.

«Ἀγαπητὴ μου Διαπλάσσω. Ἡ Καταρομάλλω καὶ ἄλλο εὐθύμα, καὶ ἔνα διὰ τὸ Ἀντιόχου, δύο καὶ ἐγὼ σοῦ στέλλω ἕνα φίλκι, καὶ ἄλλο ἕνα, δύο.» Ἐστὶ ἀρχίζει τὸ σημερινὸν γραμματάκι τῆς Καταρομάλλω [ΕΕ]. Τὴν εὐμορὴν καὶ τὴν ἀρελὴν ποῦ εἶνε ἡ Εὐγείνης γράφει ὅπως ἀκτέταται, καὶ αὐτὸ μοῦ ἄρσει πολὺ. Μοῦ περιγράφει ἕνα βαπτιστὴν χωριάτικον, ποιητικώτατον, μὲ τόσον ζωηρὰ, ποῦ δὲν φαντάζεσθε.

Ροδιδάφνη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ. Ἡ στατιστικὴ τῶν Εὐσέμων μαρτυρεῖ πολλὴν ὑπομονὴν καὶ ἐνδιαφέρον, [Ε] ἀλλὰ νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, περιστὸς κόπος. Δὲν συμφωνεῖς; Νὰ καὶ ἡ Μιμῆζα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν! Καὶ βέβαια, ποῦ νὰ εὐκαιρήσῃ νὰ μου γράψῃ μὲ

τόσας ἀσχολίας, μελέτας, ἐκδρομὰς κτλ. κτλ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς — ὅπως μοῦ το ὑπόσχεται τοῦλάχιστον, — θὰ εἶνε τακτικώτερα.

Πολλὰ γράμματα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἐρύλαξ ἀρετὰ καὶ διὰ τὸ προσεχές. Νὰ μὴν ἀνησυχῇτε...

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ Πλησιφαῆς Σελήνη ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ναυτοπούλαν, «διὰ νὰ τῆς κλέψῃ ὀλίγην ἐξυπνάδα», ποῦ τὴν ἔχῃ τόσον ἄφρονον» — ὁ Ἀσπροποταμίτης πληροφορεῖ τὸν Τρεμερὸν Γίγαντα, ὅτι τὸν Αὐγουστὸν θὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων. — ὁ Ἀγγλος τῆς Ἀγάπης, Πρόεδρος ἐνός τῶν ἐν Ἀθήναις Συλλόγων, πληροφορεῖ τὸν Ἀραβὶον Ρόδου, ὅτι ἐπιδοκιμασε τὴν ἰδέαν τῆς Ἐνωσης, προτείνει δὲ νὰ συνεννοηθῶν ὅσοι εἰς ἐν Ἀθήναις πρόεδροι καὶ νὰ κάμουν ψευδογραφίαν, διὰ νὰ ἐκλέξουν ἕνα Γενικόν. — ἡ Δημότις Βώλου πληροφορεῖ τὴν Διοπτρεφόροισαν ὅτι θὰ τῇ εἴπῃ τὰρχικὰ τῆς, ἀλλὰ μόνον δι' ἐπιστολῆς, ἂν δέχεται. — ὁ Ἀλγερινὸς ἀντασπάσει τὸν Κεραυνόν, καὶ ἂν ἐκείνος λάμψῃ εἰς τὸ στερεώμα τῶν Ἀσκήσεων, οὗτος ὁμοίως κεραυνοβολεῖ διὰς μὲ τὰς ἰδικὰς σου. — ἡ Ποτούλα Κυριακοπούλου πληροφορεῖ τὸν Ἀνθὸς τοῦ Ζαπεῖου ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δύναται νὰ τῷ φανερώσῃ τὸ ψευδώνυμόν της, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τῷ φανερώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα του. — ἡ Μαρία Κυριακοπούλου ἀντασπάσει τὴν Μοσχοναφθαμένην καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι δὲν ἔχει ψευδώνυμον. — ἡ Ἐθνικὴ Ἐορτὴ δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Ἡλεγκριχοῦ Φωτῆς. — ἡ Ρωσσία ἀσπάσει τ

